X. évfolyam, 33. szám
1954 augusztus 12.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A NYUGATNÉMET KÉMKÖZPONTBAN

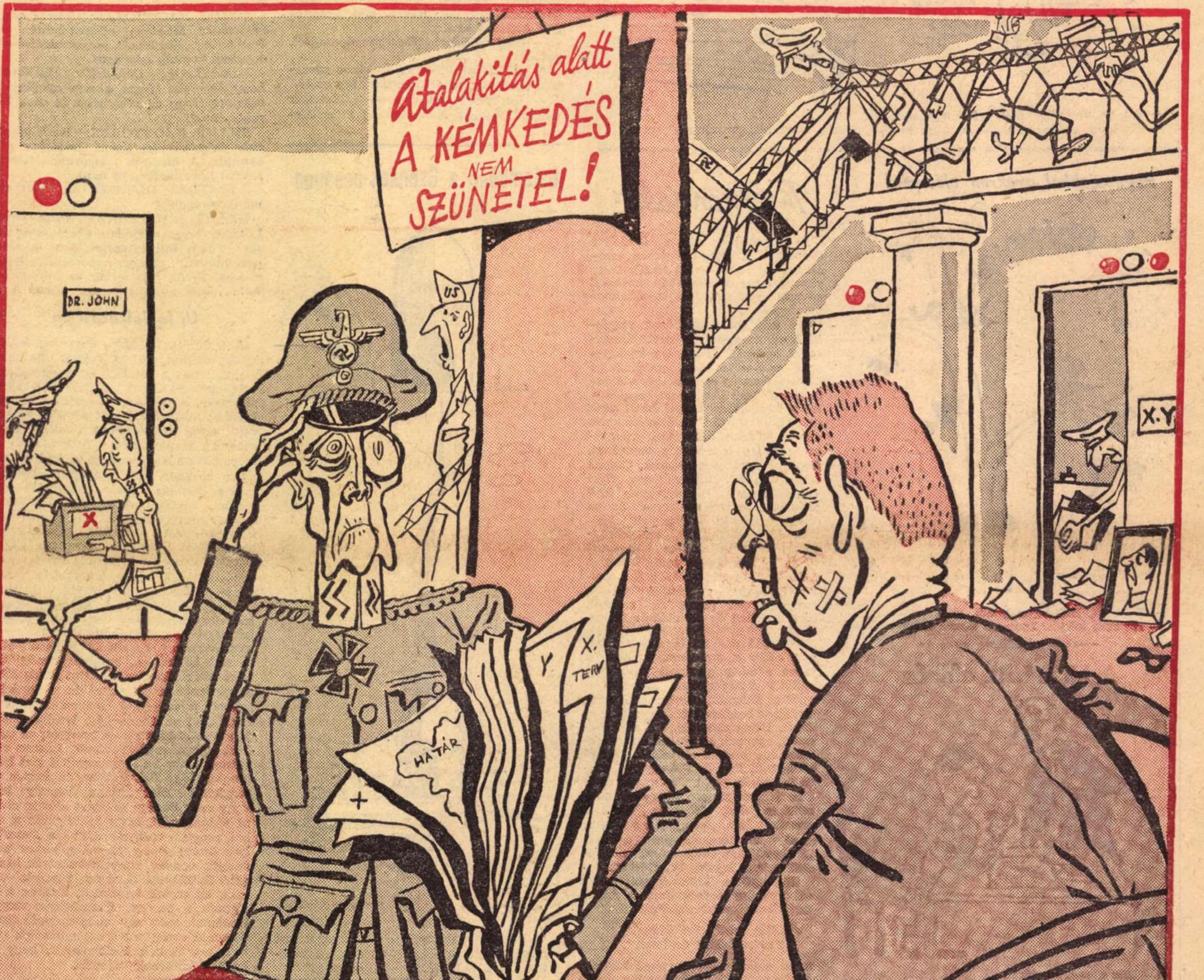
Átalakitás alatt
A KÉMKEDÉS NEM SZÜNETEL!
DR. JOHN
US
Y
X. TERV
HATÁR
X.Y
Szűr

— Tábornok úr, doktor Johnt keresem!
— Házon kívül van!
— Megvárhatom?
— Azt várhatja! Éppen most kért menedékjogot a Német Demokratikus Köztársaságban...

Biztosan időbérben van

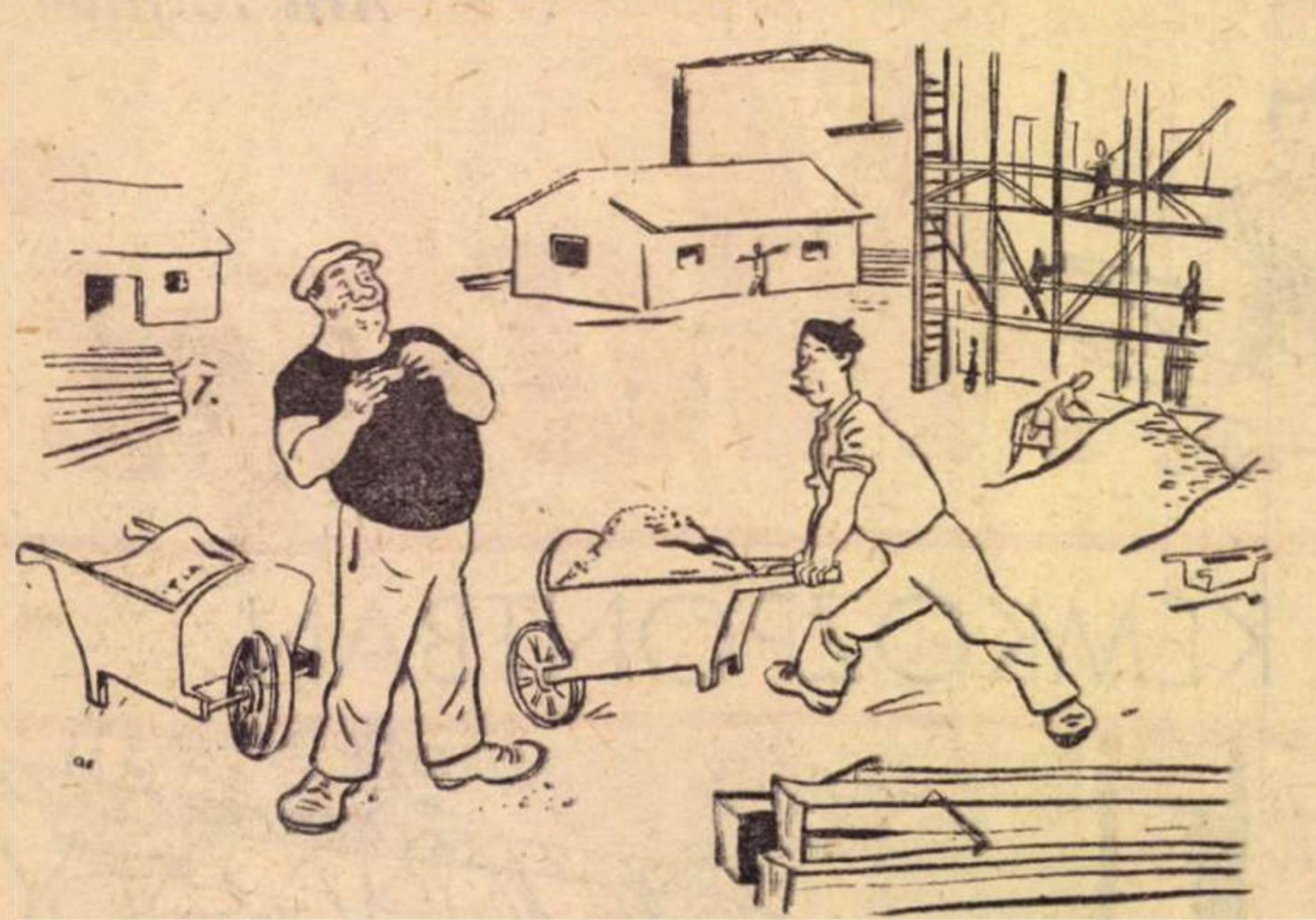

— Mi az, van türelmed egész nap sodorni?
— Csak itt sodrok. Munkaidő után készet szívok, mert otthon sok a dolgom.

Papagájokkal gyakran előfordul

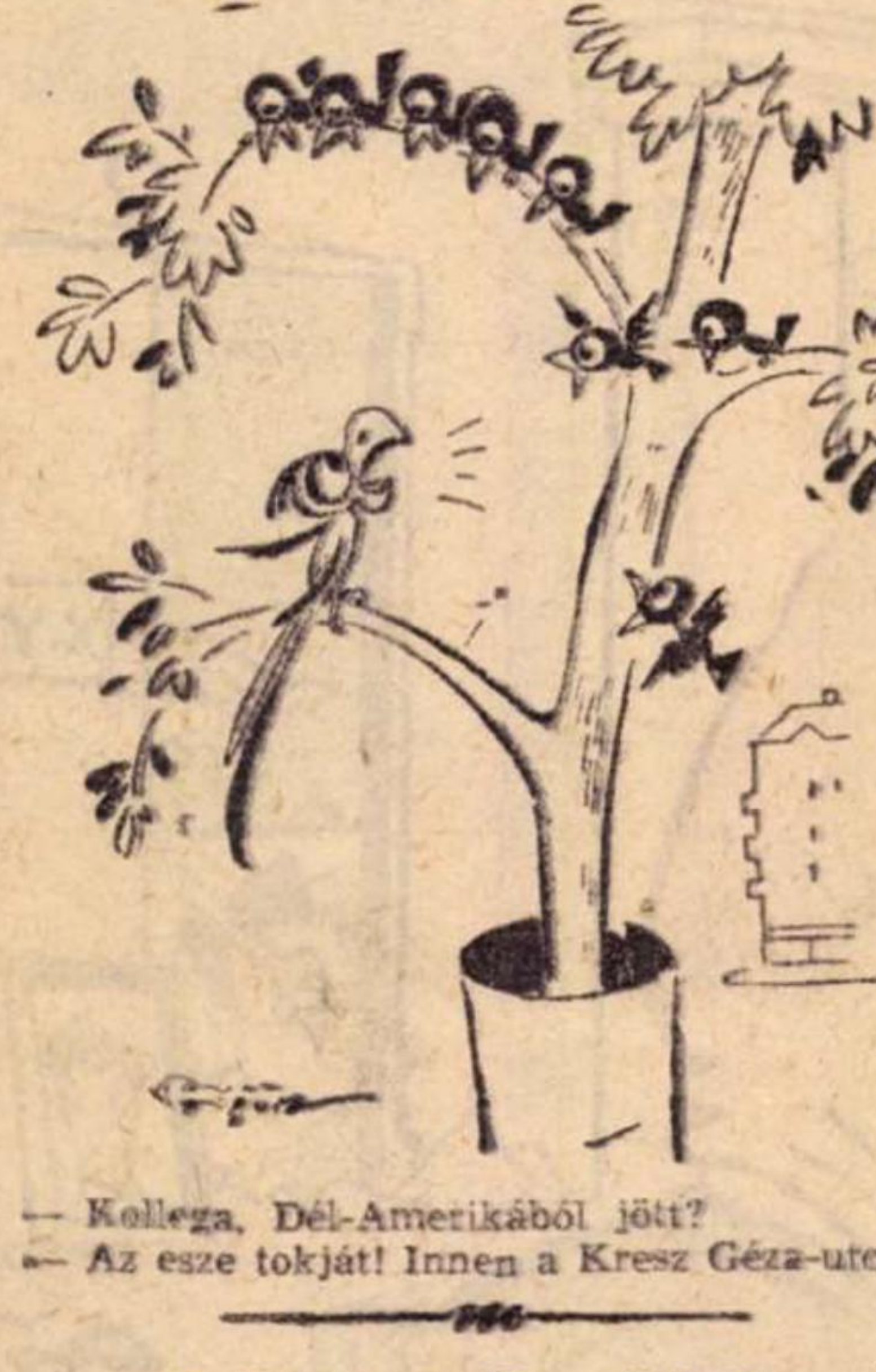

— Kollega, Dél-Amerikából jött?
— Az esze tokját! Innen a Kresz Géza-utcából!

A ló másik oldala

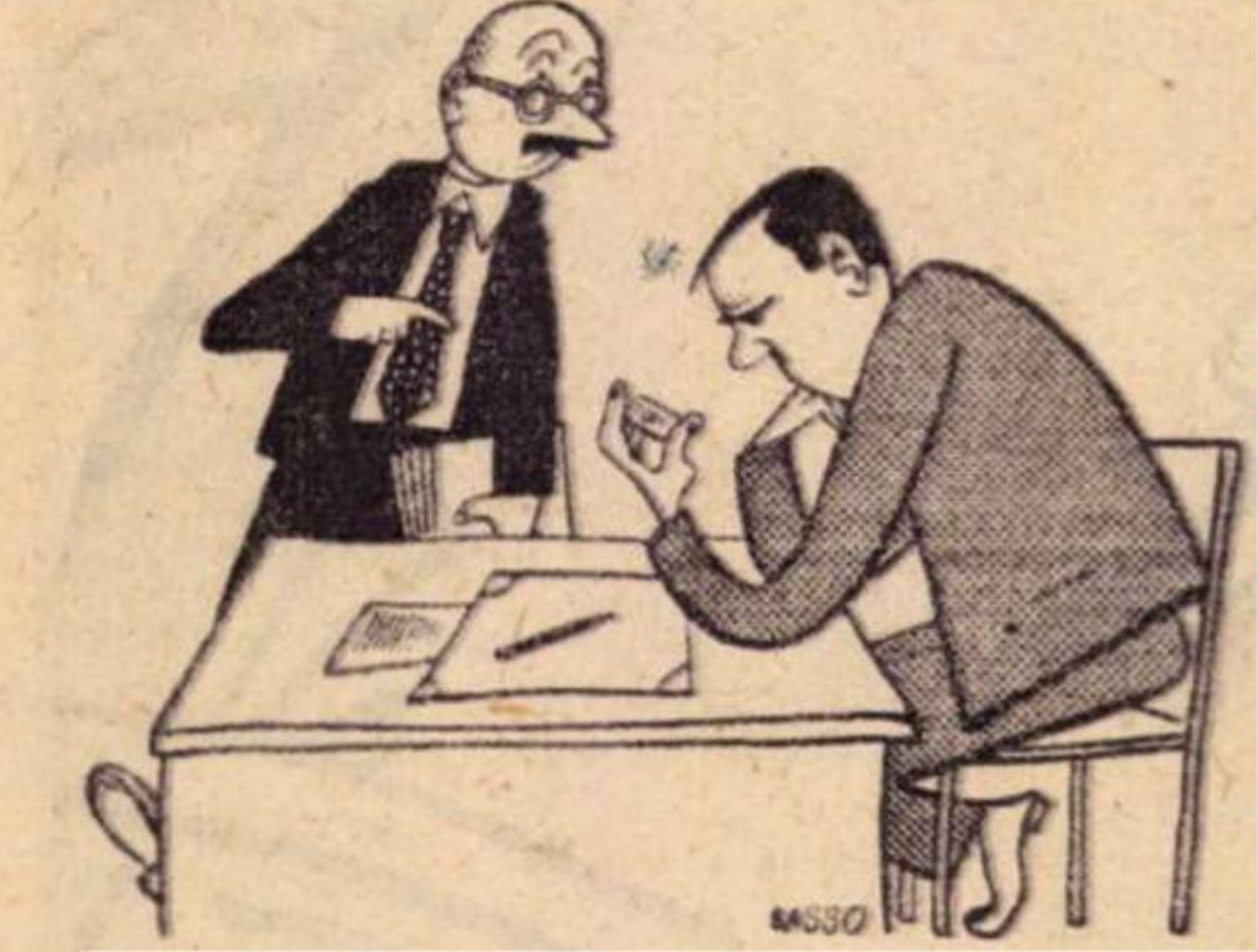

— Mit olvas, kartárs?
— Egy körlevelet arról, hogy takarékoskodjunk a papírral!

Rádióinterjú

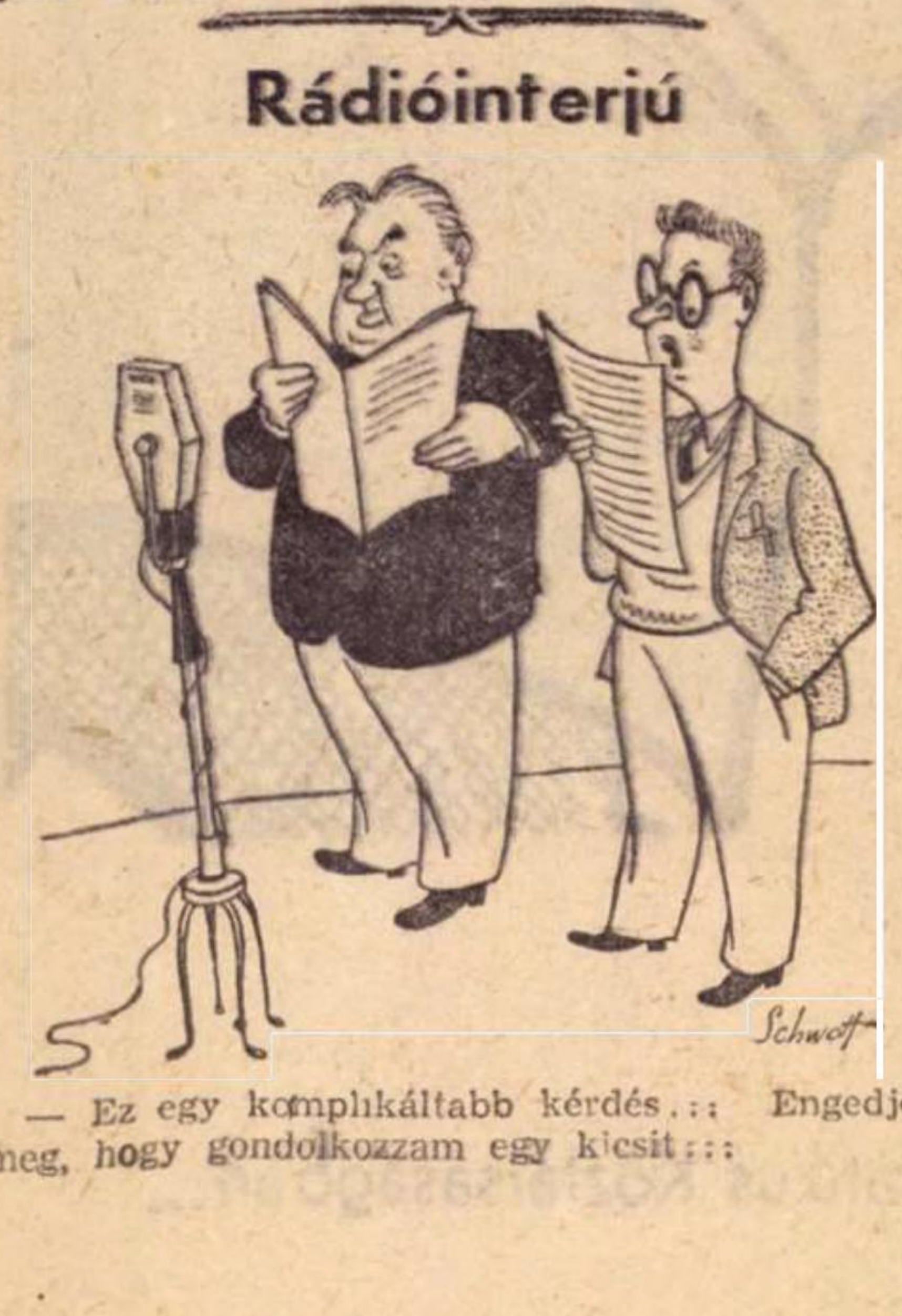

— Ez egy komplikáltabb kérdés … Engedje meg, hogy gondolkozzam egy kicsit …

Túrista-irodalom

A turistaház szinte irodalmi antológia. Falaira névtelen szerzők százai róják, írják emlékeiket, ritmusaikat körömmel, szénnel, rúzzsal és mindenféle íróalkalmatossággal.

Az alkalmi krónikások meglehetősen kiegyensúlyozott, tömörséget kedvelő, és egyben legnépesebb csoportja nem pályázik a halhatatlanság el nem száradó babérjaira, beéri annyival, hogy néhány keresetlen szóval hírül adja az elkövetkező nemzedékeknek ezt a minden bizonnyal világviszonylatban is jelentős eseményt, hogy például: „Itt voltunk, Cinege Magdolna és Dudics Olga, Egri Óvónőképző". Bizony, meg kell mondani, az epigonizmus és az önállótlanság itt is elterjedt jelenség; jó egynéhányan megmaradnak Cinege és Dudics kitaposott útján és csupán ennyit írnak a fenti szöveg alá: „Mi is itt voltunk", majd a pontos dátum, nagybetűkkel (mert ez nyilván igen fontos!) és az aláírás következik.

Egy idő óta itt is mindinkább tért hódít a szerelem. Látható a falon néhány elrajzolt szív, némelyik határozottan Ella-burgonyához hasonlít, alatta nagy szenvedélyes betűkkel két név: Jani és Eszti. Hogy elkerüljék a sematizmust, egyesek az előbbi szív alakzatot egy nyíllal variálják. „Itt jól aludtunk, Piri és Károly" — zengi a másik felirat, amelyet nyilván fiatal turistaházaspár metszett a falra, de nem késik a rosszindulatú megjegyzés sem, apró, vénkisasszonyos írással: „Szégyeljétek magatokat, megindultatok a lejtőn, W. Böske".

Egy epikus hajlamú munkatárs röviden így foglalja össze a felejthetetlen éjszaka emlékeit:

„Hej, cini, cini kisegér,
Turistaházba be-betér".

Nem messze tőle egy lírai kitörés, kiáltás a századok kietlen részvétlenségébe: „Lipőke is itt volt". Helyet kap a kritika, morcos, szálas betűkkel ezt olvashatjuk: „Itt aludtunk, irtó drága hely". Másutt: „Ugye sógor, jó a jó bor!" Rögtön utána egy találó megjegyzés: „Te randa lump, a turista nem iszik". Meglepő az egyes feliratok természetes vidámsága és egyszerűsége. Például az egyik:

„Itt voltunk és bőrig áztunk,
Egész éjszaka pofáztunk".

Egy tehetségtelen kezdő így indítja meg a krónikáját: „Ide jöttem én erre a tájra, a szép bükki rónaságra…", „Tehetségtelen dilettáns, miért nem írsz jobbat?" — kérdi a jogos bírálat. Mellbevágják az embert egy edzett, sportszerű turistalány szögletes betűi: „Szép a természet!" hangzik a jelszó és alatta keményen a név: Szöcske Regina. Egy ifjú és szerény humorista (mert ilyen is van) a turistaház legalsó kövére rótta bele, olvashatatlanul a nevét. Úgy sem becsüli a kutya sem…

Ime a túrista-antológia. Összeállította és jegyzetekkel ellátta:

Csanádi Ákos

KÜLPOLITIKAI KRÓNIKA

Álnevek

Nyugat-Németországban mintegy hatvanezer náci háborús bűnös él immár közel tízesztendeje álnéven; most közölték, hogy levetik az álnevüket, teljes büntetlenséget kapnak.

Persze akadhatnak félénkebb nácik, akik azt mondják, hogy miért vessék ők le az álnevüket, amikor még az állam se vetette le? Joggal mondhatják, hogy Nyugat-Németországot még mindig nem hívják hivatalosan Harmadik Birodalomnak, noha itt igazán túlzott az elővigyázat, hiszen már mindenki felismerte; maga a nácizmus se vetette le még a Nyugati Demokrácia álnevet. Bonn utcáin mindenesetre kínos jelenetek játszódhatnak le az átmeneti időszakban. Például megtörténhet, hogy karlendítéssel üdvözölnek egy jólöltözött idősebb urat:

— Heil Hitler! De megöregedtél, Adolf!

A jólöltözött idősebb úr kínos zavarban körülnéz, aztán idegesen így szól:

— De kérem, én Konrad Adenauer vagyok, Nyugat-Németország kancellárja!

Mire a köszönő megdöbbenve néz rá:

— Érdekes! Te még nem vetetted le az álnevedet? …

Galambduc a Csendes-óceánon

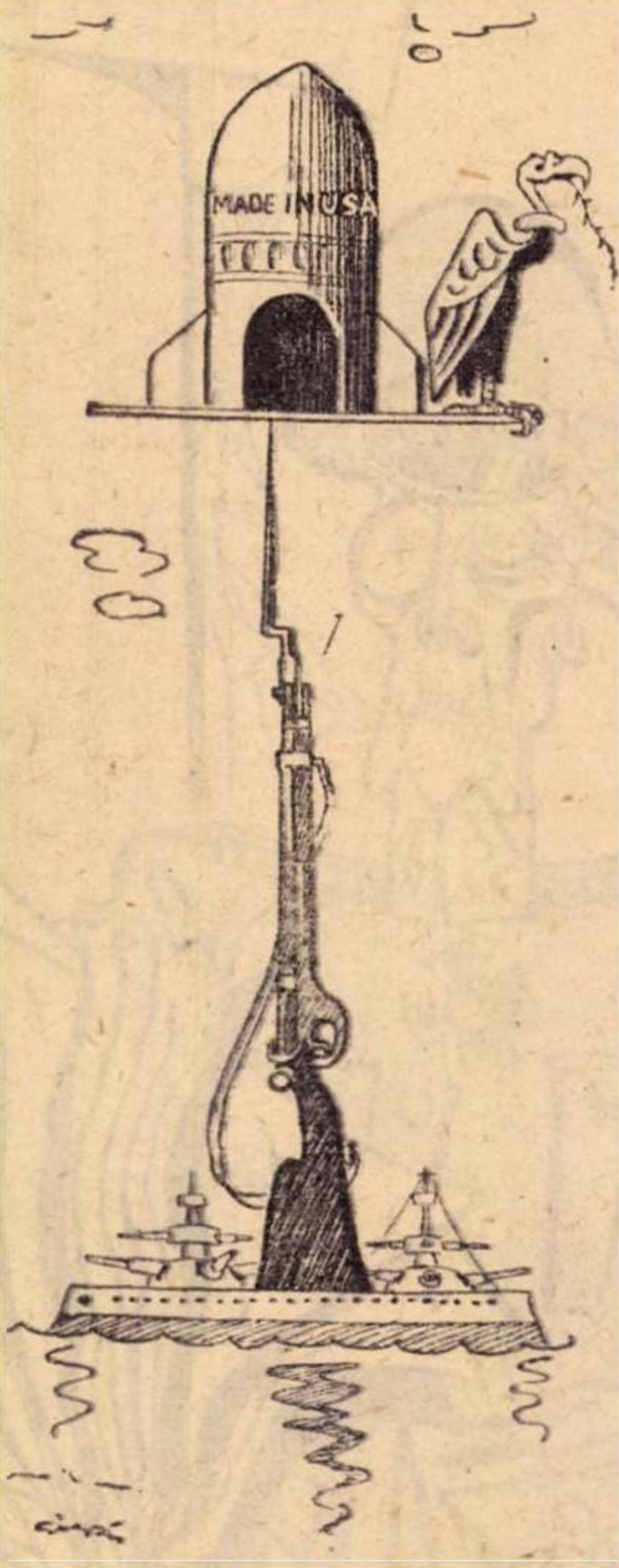

„Igazán, csak nyilvánvaló rosszakarat magyarázhatja félre a mi békés szándékunkat a délkeletázsiai térségben."

A megrendült bizalom és az oka

Miként a svájci lapokban olvassuk, Svájcnak megrendült az Amerikába vetett bizalma.

Ha a svájci nagytőkés-lélek rejtelmeiben járatlan olvasó bekopogtatna egy svájci nagytőkéshez, érdeklődni a bizalom megrendülésének okai felől, a beszélgetés valahogy így folyna le:

JÁRATLAN OLVASÓ: Hallom, már az önök bizalma is megrendült Amerikában. Mi ennek az oka? Rájöttek önök is, hogy az Amerikai Egyesült Államok kormányzata Gestapó-módszerekkel dolgozik?

SVÁJCI NAGYTŐKÉS: Persze hogy rájöttünk! Minden elismerésünk az övék! A bizalom megrendülésének azonban komoly oka van!

JÁRATLAN OLVASÓ: Rájöttek, hogy Amerika lángra akarja gyujtani a világot? Hogy új világháborút akar kirobbantani?

SVÁJCI NAGYTŐKÉS: Ezek piszlicsár dolgok, noha üzleti fantázia van bennük. A bizalom megrendülésének sokkal komolyabb oka van!

JÁRATLAN OLVASÓ: Mi lehet ennél komolyabb?

SVÁJCI NAGYTŐKÉS (megvetően): Látszik, hogy magának nincs fantáziája! Tudja mit csináltak azok a sötét gazemberek?! Órákat exportálunk Amerikába, és ők felemelték az óravámokat …

Új foglalkozási ág

A technika fejlődése egyre új foglalkozási ágakat szül. A század hajnalán megszületett a repülés és megszületett vele egy csomó új foglalkozási ág: a pilótaság, a repülőgépszerelés és így tovább; majd megjelent a rádió és vele egy sereg új foglalkozási ág; még később megszületett Amerikában a mccarthyzmus és vele az új foglalkozási ág, a besúgás. McCarthyék Amerikájában a besúgás éppoly bevett foglalkozás lett, mint a sajttal való kereskedés, a fogorvoslás, vagy a temetkezési vállalkozás. Az amerikai apa büszkén mondhatja: „Ennek a gyereknek eleven esze és csodálatos fantáziája van, besúgót nevelek belőle, legalább támogathatja a bátyját, aki egyetemi professzornak készül…" A besúgási iparág hallatlan lendületet vett Amerikában; bármilyen nagy a munkanélküliség más szakmákban, egyetlen besúgó sincs munka nélkül. A besúgók besúgják a köztisztviselőket, a magántisztviselőket, a telefonbeszélgetéseket és a leveleket, szabott áron; végső esetben egymást is besúgják; az élelmesebb besúgó besúgja a kevésbbé élelmes besúgót; ez utóbbiak a besúgott besúgók. Lassan odajutnak, hogy ha egy amerikai girl kezét megkéri egy fiatalember, az óvatos apa megkérdi tőle: „Maga komoly kérő, vagy csak besúgó és azért akarja elvenni a lányomat, hogy kihallgassa a család magánbeszélgetéseit?" Ha Amerikában összejön egy társaság, akkor valamelyik vendég vagy valamelyik kiszolgáló feltétlenül besúgó; kivételt csak azok az esetek képeznek, amikor a házigazda a besúgó. Amerikában meg se kezdenek már egy valamirevaló összejövetelt, amíg nincs ott a besúgó, mert még azt hinnék McCarthyék, hogy valami titkolnivalójuk van.

Vasárnapi programm

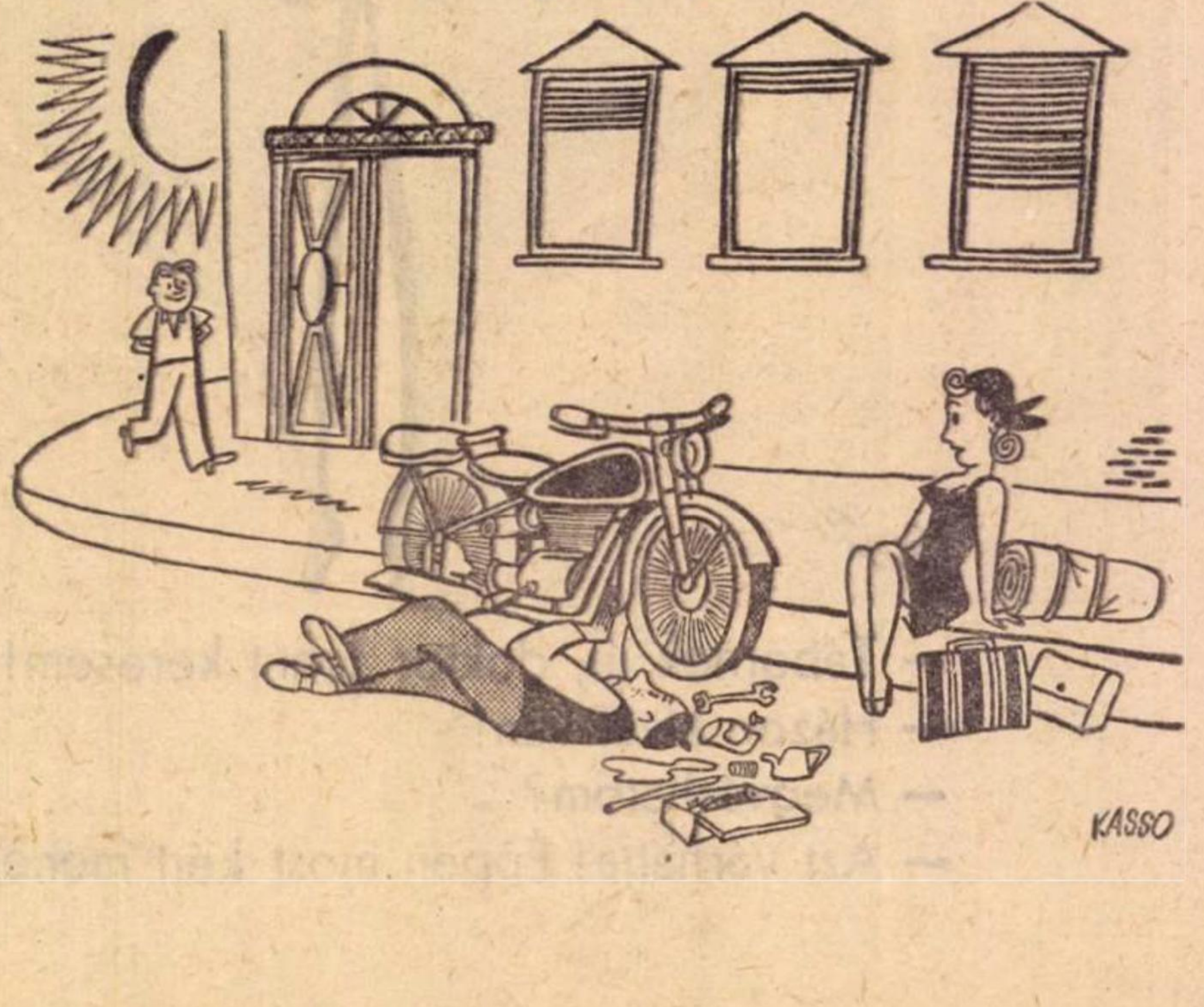

Nem mese...

Nem mese ez, nem is regény,
Volt egyszer egy vándorlegény,
Ugy mendegélt gyárról-gyárra,
Mint madár száll, ágról-ágra.

Először ment szereldébe,
Csúf, olajos lett a képe,
Ezért csalta cimborája
Tiszta, fényes textilgyárba.

Textilgyárba viszont hiba,
Nincsen az ebédhez liba,
S nem is adnak neki még ott,
Pénzzel teli borítékot.

Mondták is a jópajtások:
„Gyere hozzánk, meg nem bánod,
Fizetés nől minden héttel,
Libamáj a védőétel!"

Legényünk a szóra hajlott;
Felelt arra, amit hallott:
„Máris szedem sátorfámat..."
...S otthagyta a textilgyárat.

Uj helyén, az öntödében
Sok jó ételt látott délben,
Míg más evett, ő csak nézte,
Mert nem dolgozott meg érte.

Dolgozni? A kutyafáját!
(Megint szedte sátorfáját)
Ment, mendegélt bútorgyárba
Bútorgyárból fonodába.

Hívták aztán ide, oda
Onnan megint csak máshova.
Két hétig ment, egyet pihent
Kapun bement, kapun kiment.

Történt egyszer, nem is régen,
Legényünk vándorolt éppen
Mikor azon kapta magát;
Korgó gyomor nem jó barát.

Mit tehetett mást egyebet,
Hogy vehessen kis kenyeret,
Eladta a nagykabátját,
Nagykabátját, kiskabátját.

Ment mendegélt, tovább, tovább,
Hívogatták a cimborák
Egyik se hiába kérte
(Mind jutalmat kapott érte.)

Igy lett legényünk egy szegény
Munkaerő-vándorlegény
Róla szólt e móka-nóta
Inge sincsen már azóta.

Horváth Mihály

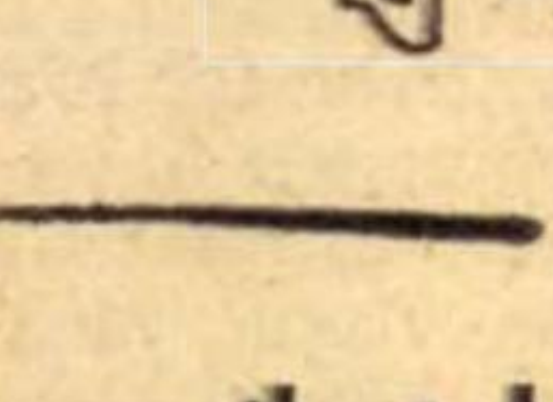

Ahol dísztárgyként kezelik az agronómust

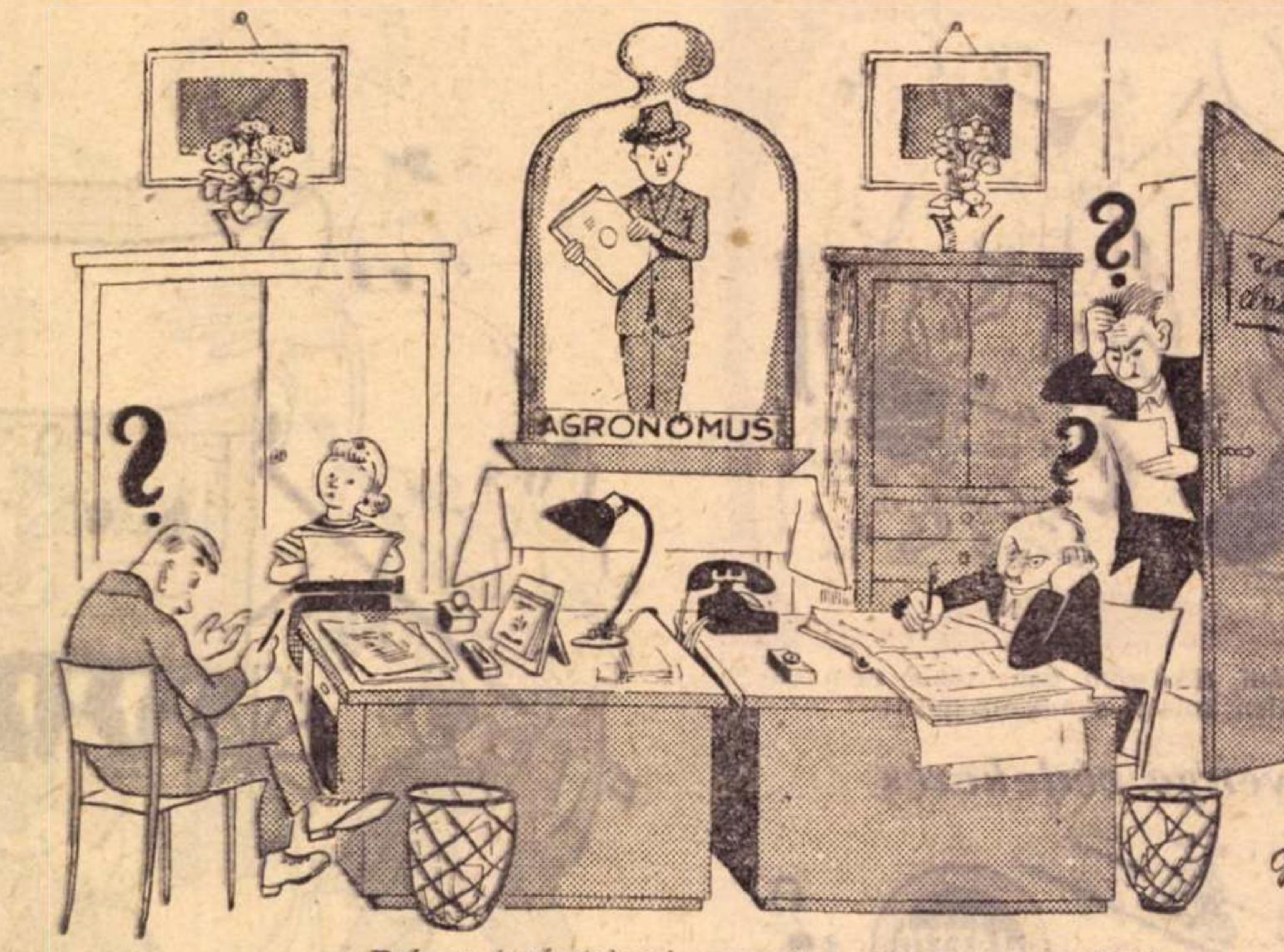

— Egészen tanácstalanok vagyunk az idei őszi munkákkal...

Dupla vagy semmi

(Szakmai tájékoztató leendő kávéfőzőnők részére)

Braziliában a kávét a vizbe öntik. Pesten az Egyik-utca 17. sz. alatt működő „Zacc" eszpresszóban a vizet öntik a kávéba. A koffeinéhes fogyasztó szürcsöli a fekete lét, miközben lesi, hogy agyában a szűk erek táguljanak és bővebb helyet biztosítsanak a folyamatos gondolkodásnak. Azonban ez az állapot nem következik be soha, mert az Egyikutcában raffinált fortélyokkal takarítják meg azt a koffeint, amit a braziliaiak már rég a tengerbe dobtak volna.

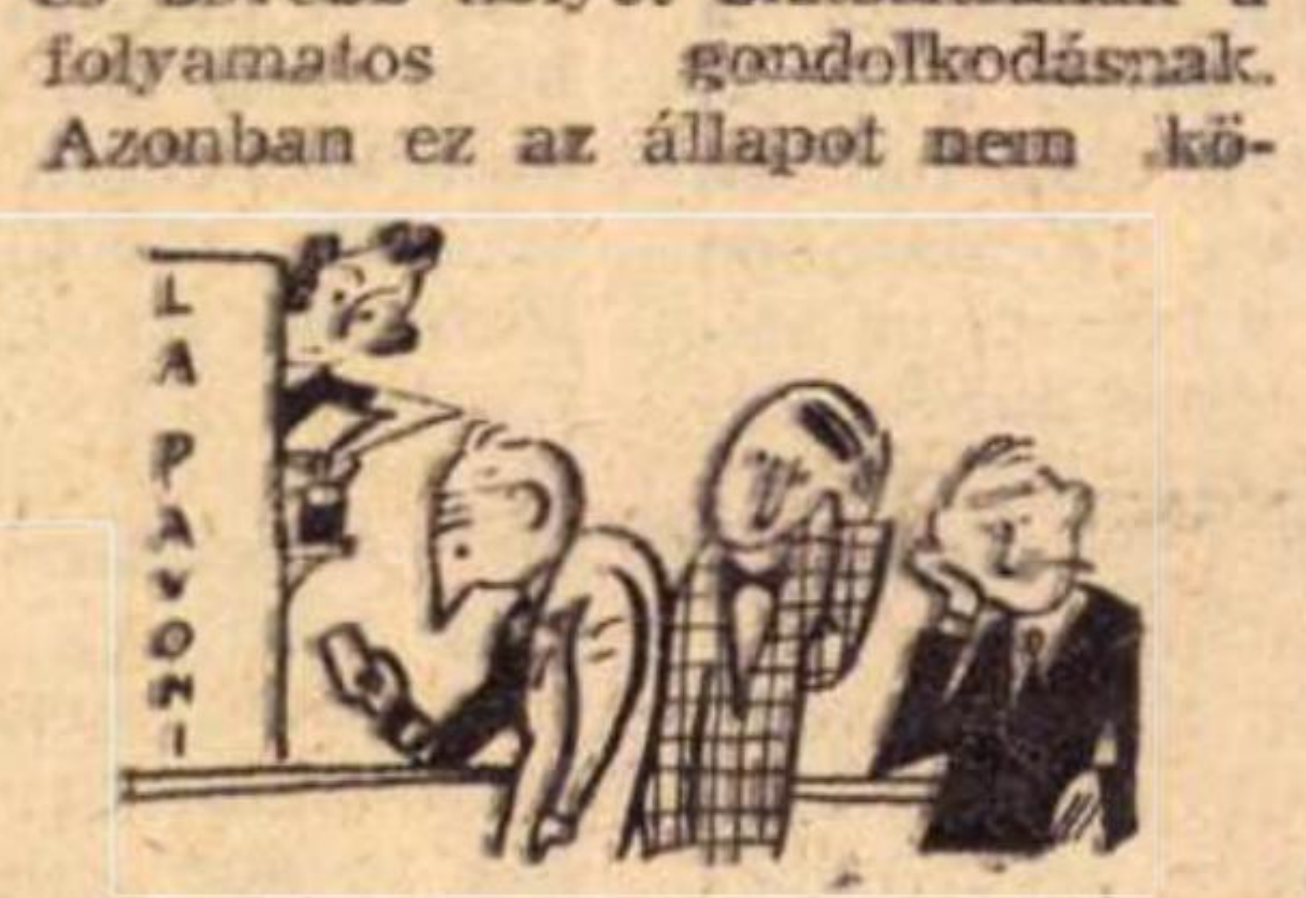

Ott kezdtem, hogy Braziliában a kávéfelesleget kitermelése után a tengerbe öntik. Ami a tengerbe már nem fér bele, azt csomagolják és horribilis áron eladják. Igy kerül a kávé az Egyikutcába is, a szépséges, fekete, majdnem braziliai külsejű Lujza gondozásába.

Lujza, a szakértelemtől duzzadó „La Pavoni"-kormányosnő, aki a gépfogantyút úgy kezeli, mint egy óceánjáró kékszalagos kapitánya a jelzőkészülékeket (ama vizeken, ahol a kávét a tengerbe dobják), szóval Lujza felaprítja az önműködő darálón a kávészemeket, gondosan ügyelve arra, hogy az illat és azzal együtt a bizalom, vagyis a hiszékenység, minél erőteljesebben terjengjen a lokálban. Utána elveszi a sorban állóktól az előre megváltott blokkokat és boszorkányos ügyességgel számolja össze a porciókat.

A kávét pöccintés útján adagolja. Szabály szerint egy szimpla egy pöccintés, egy dupla két pöccintés — és így tovább. Amikor végtelen sor fejfájós áll a gép előtt, Lujzika csak úgy nyakra-főre pöccint. Nincs olyan, aki egyeztetni tudná a pöccintések számát a beszedett blokkok mennyiségével. Nem beszélve arról, hogy azt a rugóra működő kioldó emeltyűt, amely a daráló végéből porciózza a kávét, különféle módon lehet pöccinteni. Van aki az emeltyűt elhúzza és becsületesen megvárja, míg a kávé kiporzik belőle. Lujza csak röviden pöccinti és olyan hirtelen ereszti vissza, hogy a kávénak ijedtében nincs is ideje egészen kijönni a darálóból. Biztosabban érzi magát ott bent.

Elérkezett a kávé a kifőzés stádiumába. Bent van a szűrőben és egyenes irányban a gőz alá kellene mennie, de nem ez történik. Lujzika most hozzárak egy csomó kifőtt zaccot, összedöngöli azt a friss kávéval és így nemesíti a már egyszer eladott, kifizetett, kifőtt, egyszóval megemésztett kávét. Ilyen állapotban kerül a kávé nyomás alá.

Lujza kapitány most elindítja a „La Pavoni"-t. A fogantyúkat rángatva kipréseli a gépből még az utolsó szuszt is. Hullanak a pohárba a fekete cseppek. Rendszerint három pohárba csepegtet egyszerre. Mikor úgy véli, hogy betelt a pohár, leállítja a gőzt és kezdődik a — pancsolás. A jobb pohárból a bal pohárba, a bal pohárból a jobb pohárba. Aki rövid duplát kér, az hosszú szimplát kap, aki rövid szimplát kér, az nem tudja miért hívják feketének azt, ami nincs a csészében. Legjobban az jár, aki hosszú duplát kér, mert az ha rosszat is, de legalább sokat kap.

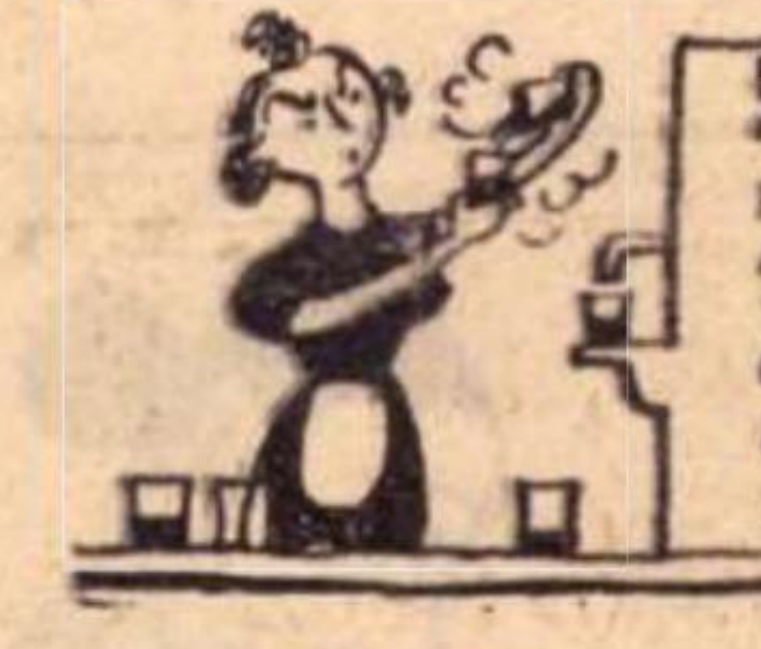

Tiszteljük és igen nagyrabecsüljük azokat a főzőnőket, akiktől hosszúpöccintésű és nemesítetlen jó erős kávét kapunk és kérjük a Lujzácskát, árulja el nekünk, mit csinál azzal a kávéval, amit nem ad oda senkinek?

Csak nem dobja a vizbe, mint braziliai kolleganője?!

Albán Frigyes

Ahol nem rakják kazalba a szálastakarmányt

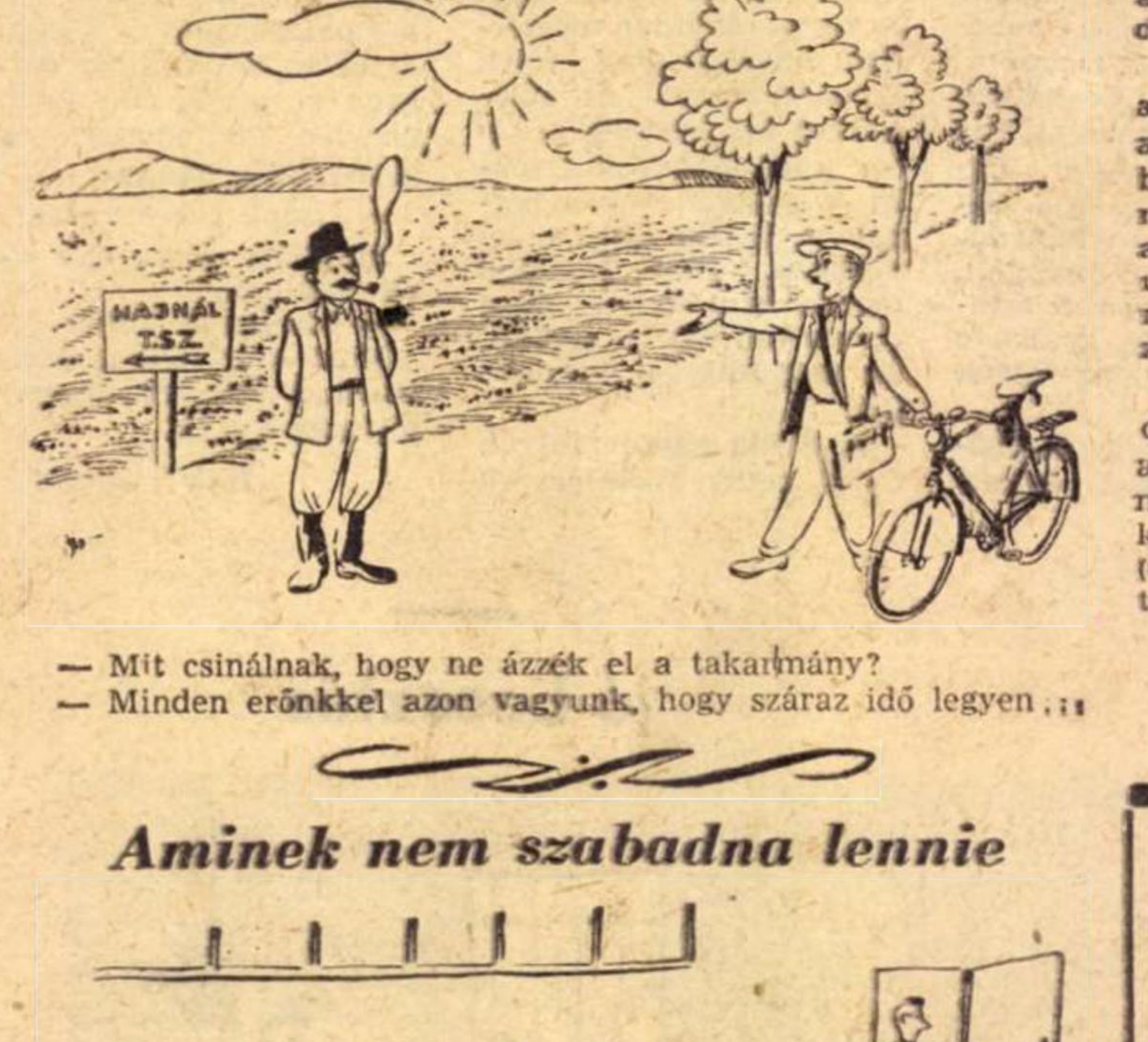

— Mit csinálnak, hogy ne ázzék el a takarmány?
— Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy száraz idő legyen...

Aminek nem szabadna lennie

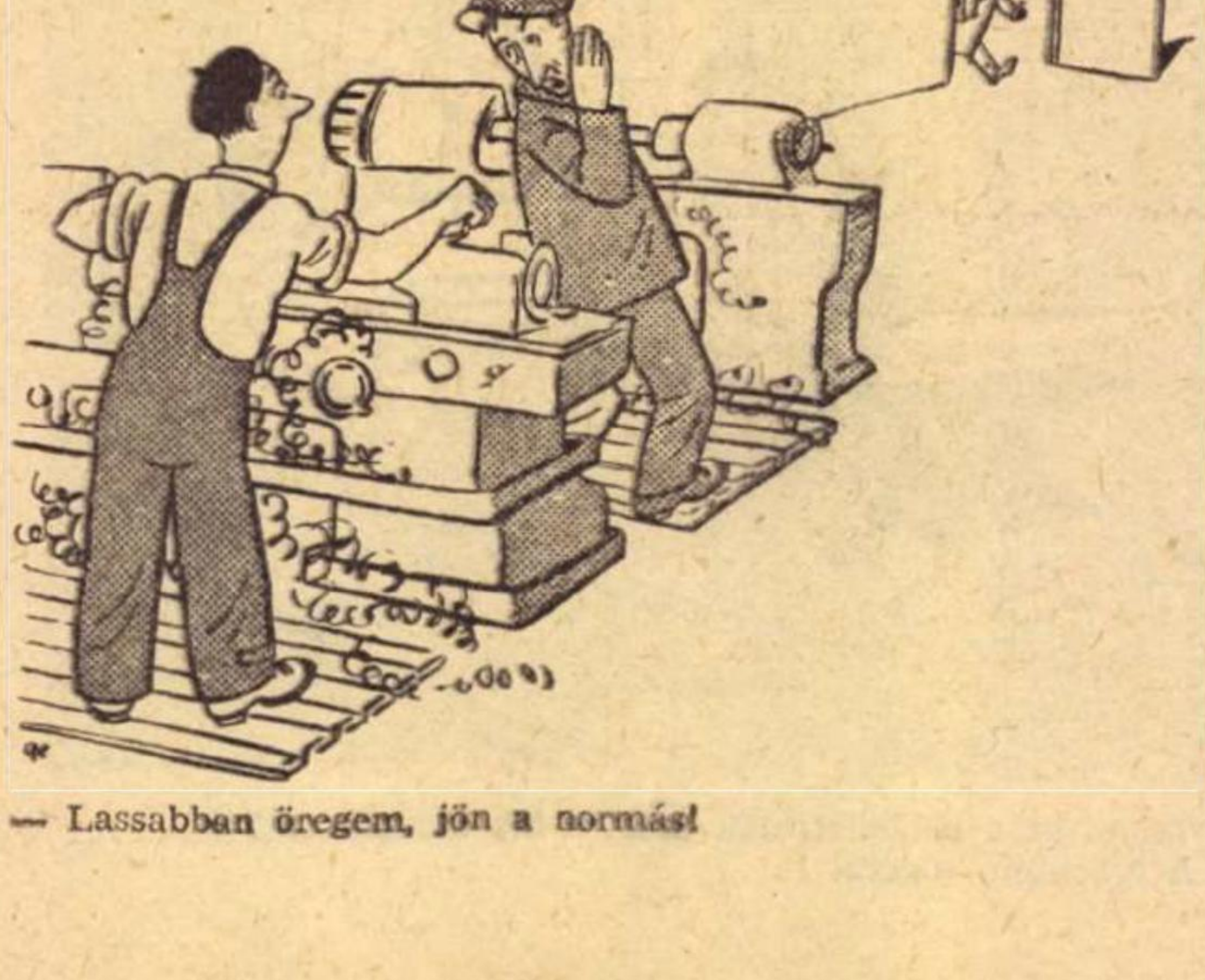

— Lassabban öregem, jön a normás!

A Bizományi Áruház Vállalat a
NYÁRI IDÉNY ALATT
is a fogyasztói árnak megfelelő áron vásárol
ŐSZI ÉS TÉLI
ruházati cikkeket.
Keresse fel felvevőhelyeinket
Felvevőhelyek:
Mártírok-u. 8—10. Tel.: 161—484.
Petőfi S.-u. 9. Tel.: 184—420.
Lenin-körút 23. Tel.: 425—587.
Majakovszkij-u. 101. Tel.: 425—969.
Népszínház-u. 13. Tel.: 139—021
Kinizsi-u. 11.
Bartók Béla-u. 37. Tel.: 469—125.
Szt. István-körút 5. Tel.: 110—775.
Rottenbiller-u. 2. Tel.: 220—055.
Lenin-körút 94.
Rákóczi-u. 25. Tel.: 339—195.
József-krt. 53. Tel.: 139—163.
Ujpest, Árpád-u. 80.

HORGÁSZESET

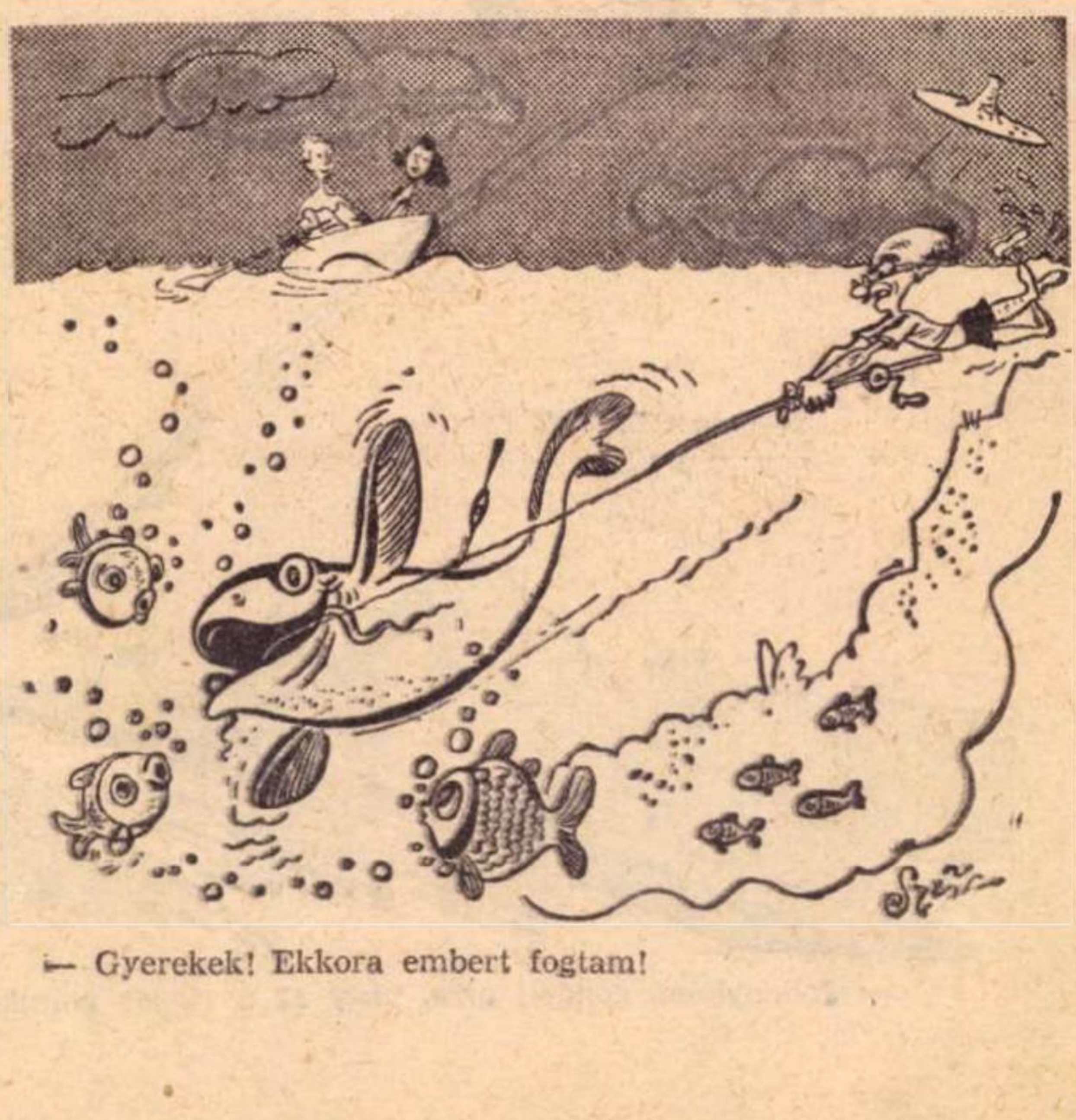

— Gyerekek! Ekkora embert fogtam!

Családi kép

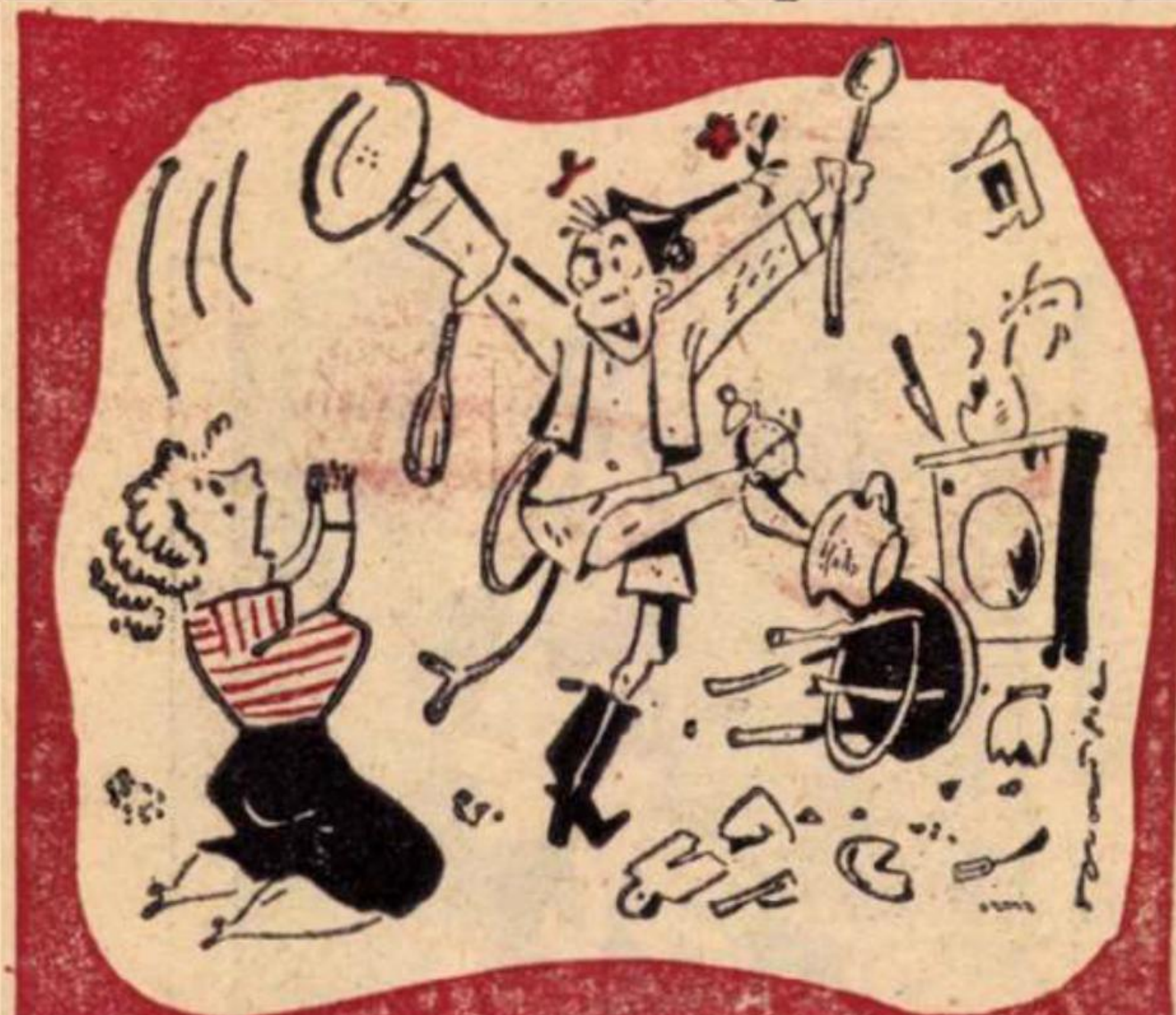

— Lajoskám, esküszöm, soha többé nem veszek ismeretlen kofától sampiongombát!

Gyenge védekezés

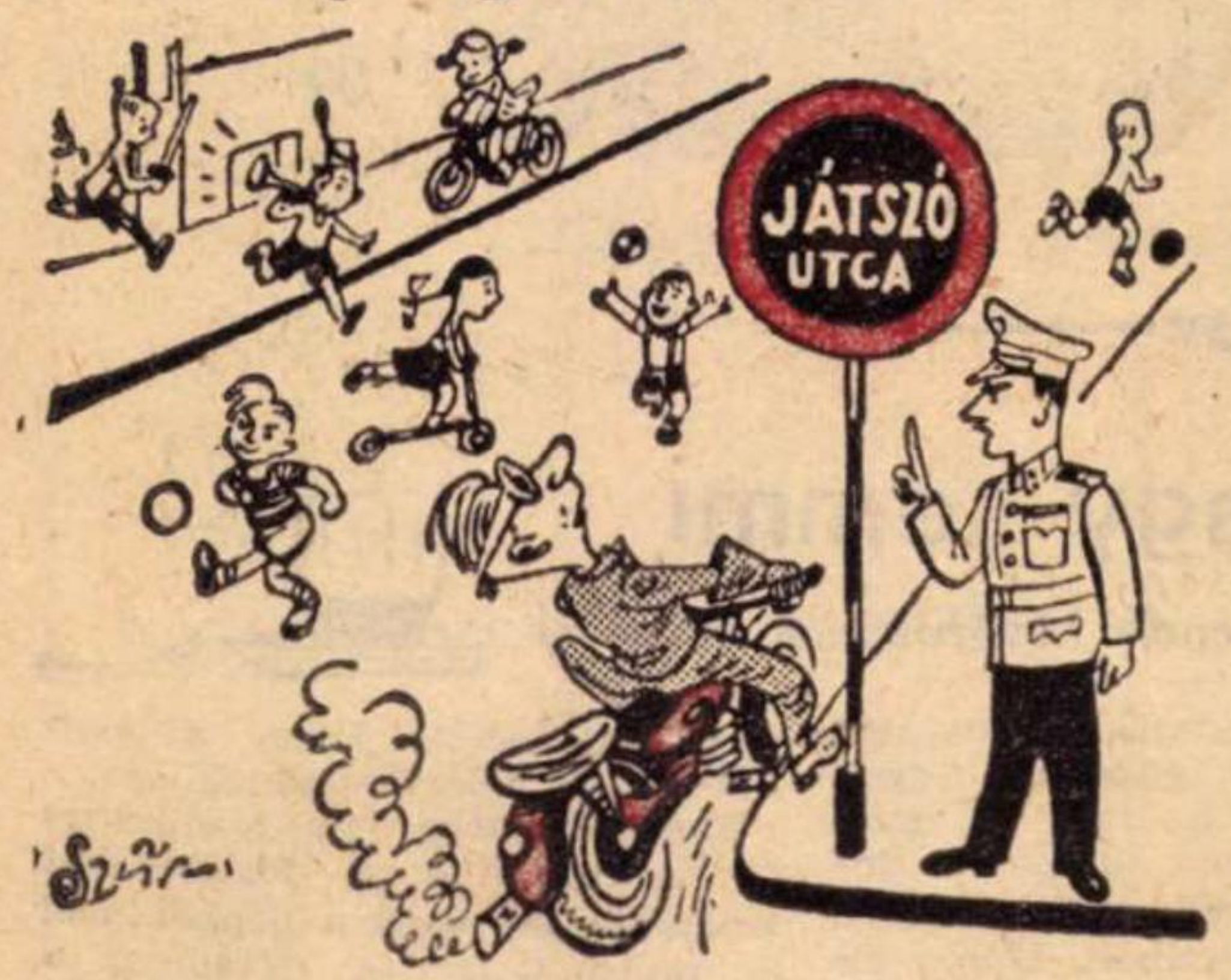

— Nem látja a táblát?! Miért hajtott be?
— Játékból...

Narancs, eper stb. ízű fogkrémeket hoznak forgalomba

(Rádióhír)

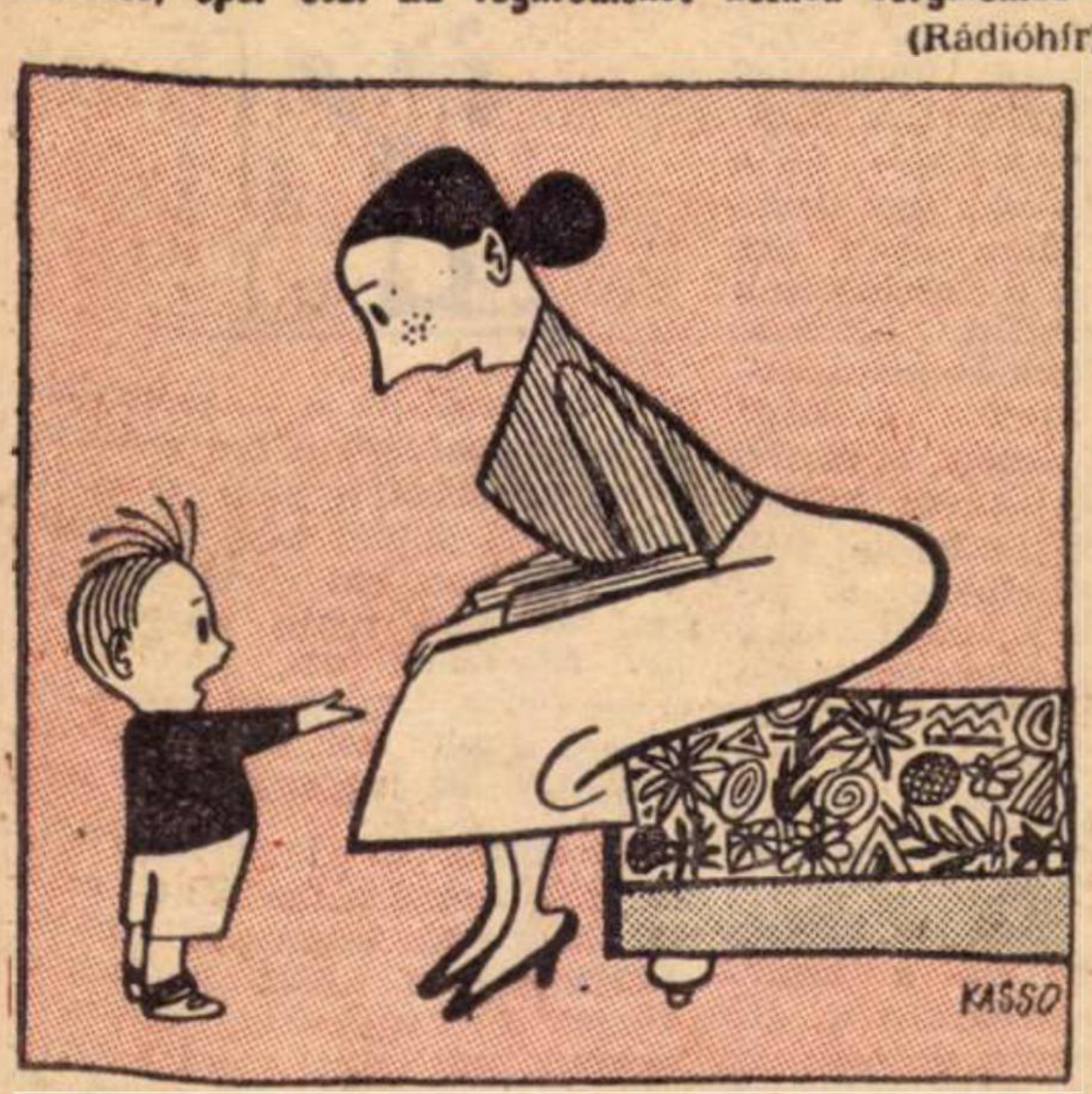

— Anyuka! Kérek fogkrémes kenyeret!

A CSÉPLÉS IS TUDOMÁNY

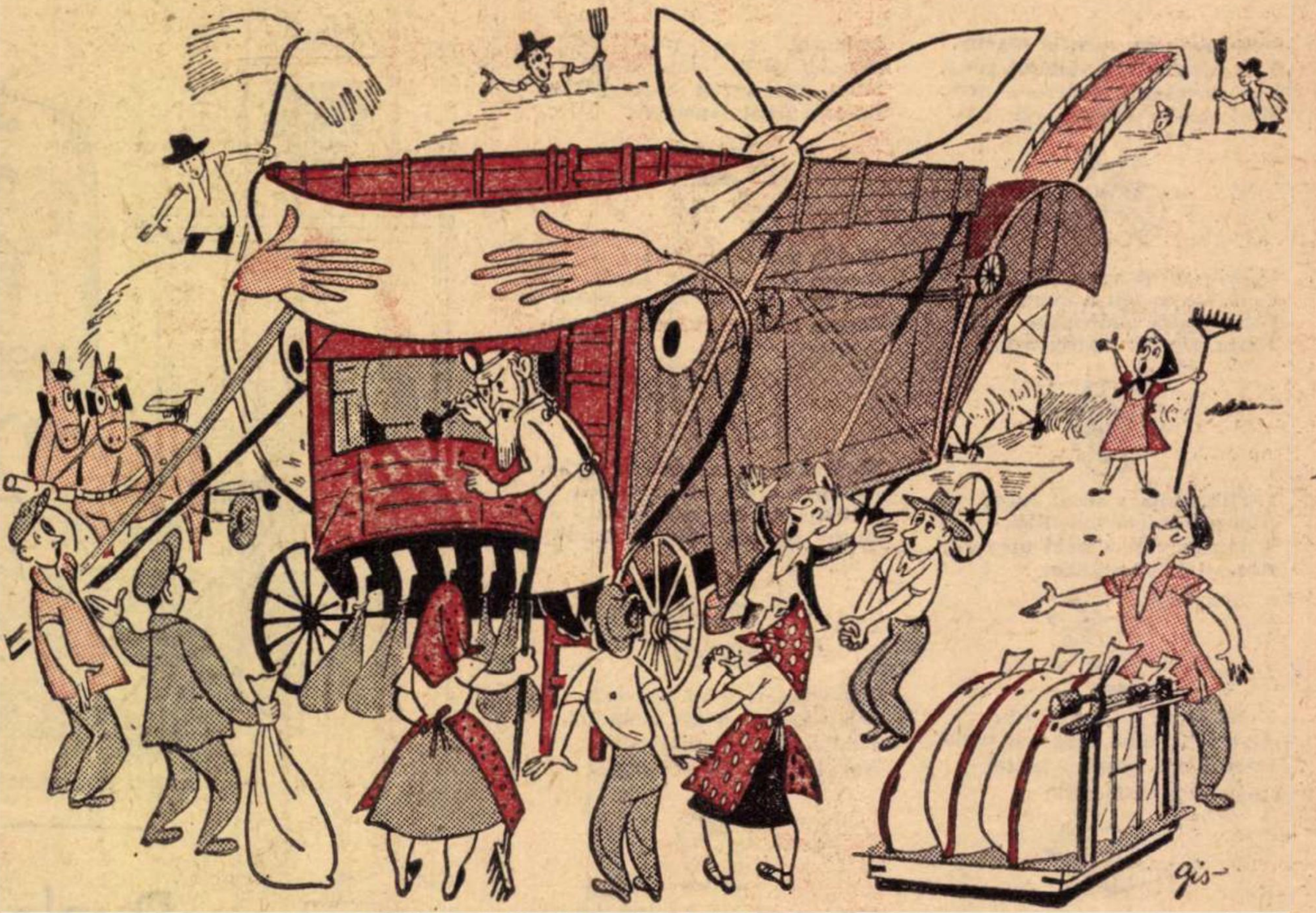

— Miért nem veszi be a kévéket ez a fránya gép?
— Gyomorrontása van, mert maguk ott fenn rosszul etetik...

A füttyös és kutyája...

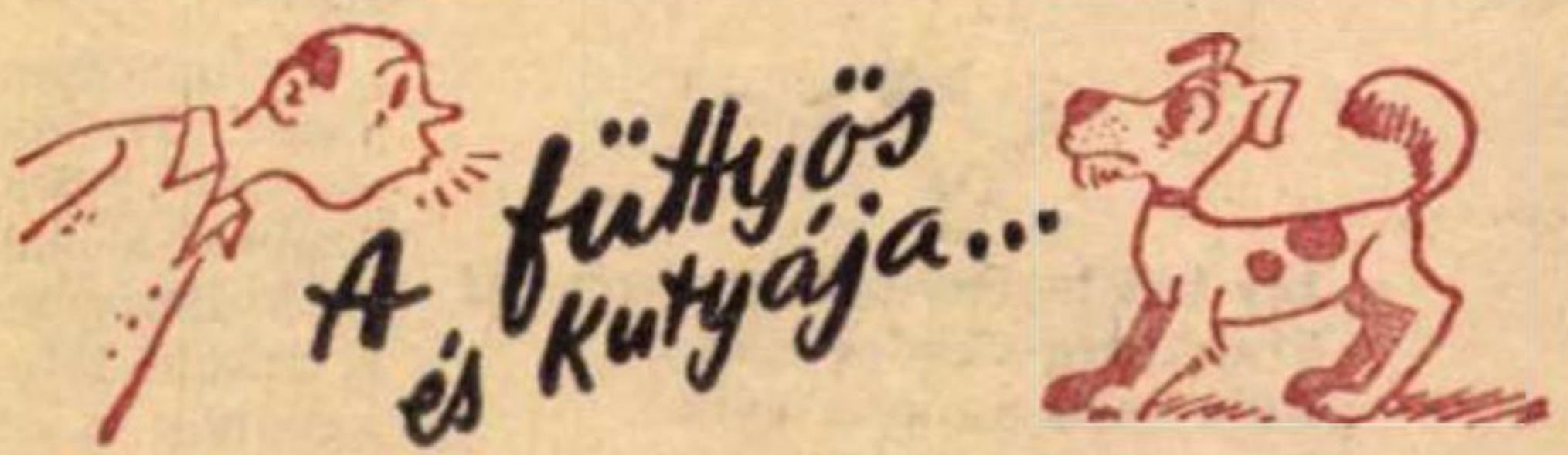

Alig pirkad még, mikor a szemközti ház kapujában megjelenik egy hatalmas, gyönyörű kutya. Ilyenkor hajnalban jön a gazdájával egészségügyi sétára. Egy ideig ott áll a kapuban, beleszagol a levegőbe, aztán a kapu tövébe, majd régi bűnétől megrémülve, jó darabon elnyargal a kocsiúton. Ekkor közbelép a gazda. Recsegő, fülsértő hangon, hogy csak úgy zeng belé az utca, utána kiált.

— Csöpi, gyere vissza!

Persze Csöpi nem jön vissza. Élvezi azt a nehéz csendet, mely ilyen korai órában megüli a szűk kis utcát. Nyomasztó a csend, csak a gazda harsogása hallatszik.

— Rögtön gyere ide!

A kutya azonban nem ijed meg az ultimátumszerű felhívástól. Megáll az út közepén, szemben az emberrel és beszédes szemeivel igyekszik megmagyarázni, hogy neki most menni muszáj, ezt a kutyák így szokták.

— Jön az autó, gyere hamar! — ijesztgeti a gazdája.

Csöpi nagyon jól tudja, hogy nem jön az autó. A buta vicc miatt mérgelődve, még távolabb szalad. Rezegnek az ablakok, borzas fejek jelennek meg itt is, ott is, de minden hiába. Az ember ordít. A szép állat egy pillanatra megrémül, megáll, korholóan visszanéz, aztán szalad tovább, mert eszébe jut reggeli sétájának célja.

E pillanatban csakugyan feltűnik egy autó halkan, szinte leheletszerű suhanással. A kutya elébe szalad és üdvözli. Csendesen lohol a kocsi mellett, de a gazda nem hagyja. Ordít. Egetverő hangja elnyomja az autó villanydudájának szerény hangját. Benne van ebben az ordításban minden gyűlölete és megvetése az alvók iránt.

Az autó elmegy és Csöpi sokáig néz utána. Egyébként teljes a csend az egész utcában. Alszanak a házak. Csak a lakók nem.

A kutya tovább csatangol, ösztönös vadászszenvedéllyel kutatva társai nyomait. A tulajdonos tehetetlen a jól idomított állattal, mert Csöpi nem jön vissza. Még nem jöhet. Ekkor a gazda a végső, biztos megoldáshoz folyamodik. Iszonyatos hamisan fütyülni kezd. Megdöbbentő az eredmény. A kutya rémülten megtorpan, felkapja okos fejét, borzolja szőrét, az ablakokból behúzódnak a kócos fejek. Nincs már senki és semmi, csak a borzalmas hasító fütty a levegőben. Csak legalább ugatna az a kutya, mert abban van valami emberi. De ez a fütty — embertelen.

A gazda egyre fütyül, Csöpi pedig *szűkölve jön visszafelé.* A fütty irtózatos. Ugy látszik, a kutyának is van zenei hallása meg ízlése, mert rövid néhány lépés után megint megáll, aztán gyors iramodással berobog a kapun. És ez minden reggel így megy. A gazda fütyül a kutyára, a kutya nem szól. Vitatkoznak. Mikor aztán már az egész utca felébredt, hirtelen végeszakad a vitának. A kutya elmenekül, a gazda dühösen utánarobog, a lakók fellélegzenek.

A napokban azonban megváltozott minden. Félálomban hallottam a kapunyitást, de kiabálást és füttyöt nem. Csodálatosan szép hajnal volt. Csak a kapu döngése és semmi kiabálás, semmi fütty. Nagyon szép volt. De aztán hirtelen felhangzott a gazda öblös hangja:

— Csöpi, gyere vissza!

Mindjárt utána egy sivító női hang:

— Ide gyere, Tomi!

Most már ketten ordítanak. A szomszéd is szerzett egy kutyát.

Halasi Árpád

Vígasztalás

A USA segített kitessékelni az angolokat a Szuezi-csatorna övezetéből, cserébe rá akarja venni Egyiptomot a közelkeleti paktum aláírására.

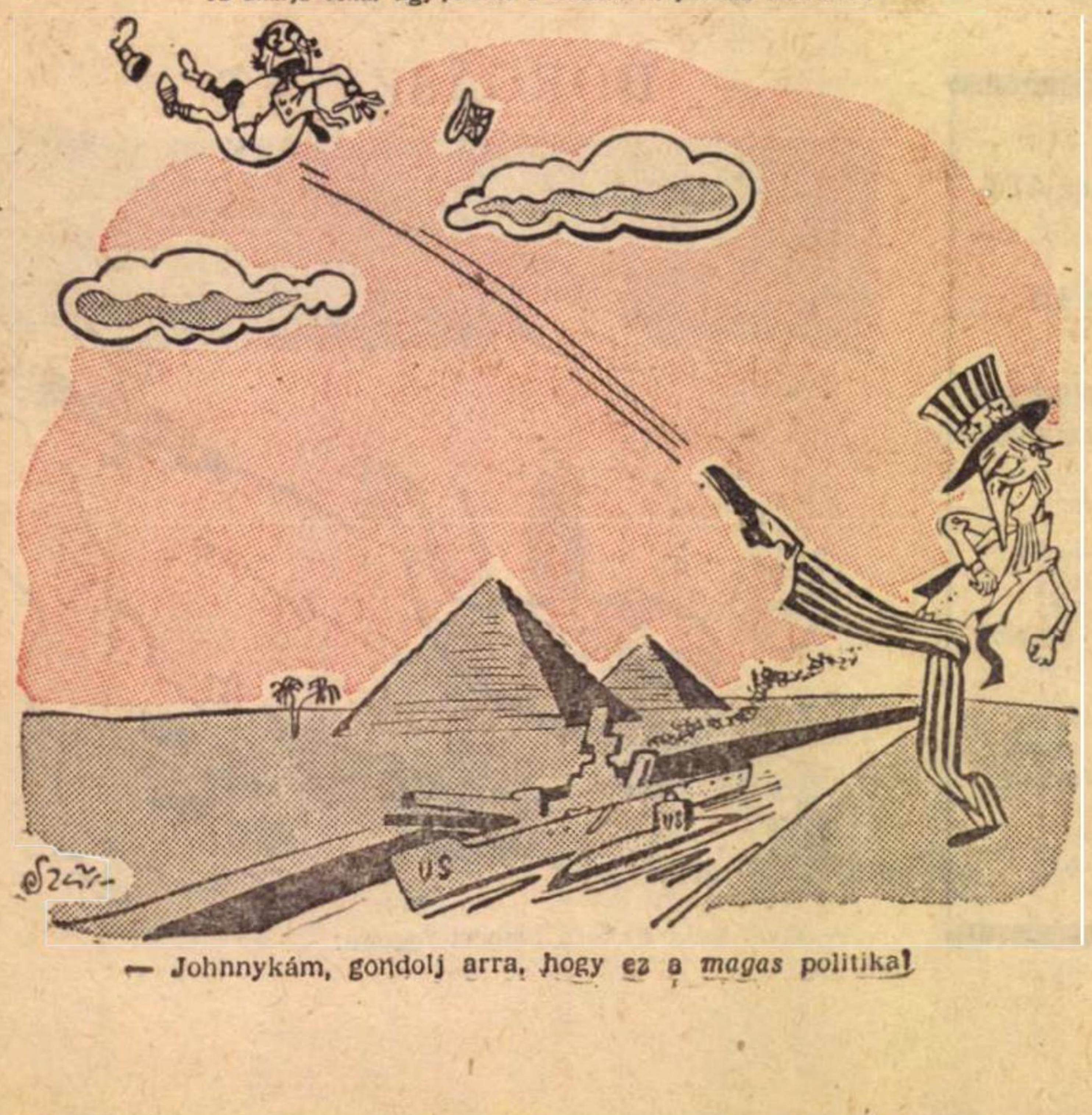

— Johnnykám, gondolj arra, hogy ez a *magas* politika!

Jó rokonság —
jó beosztás

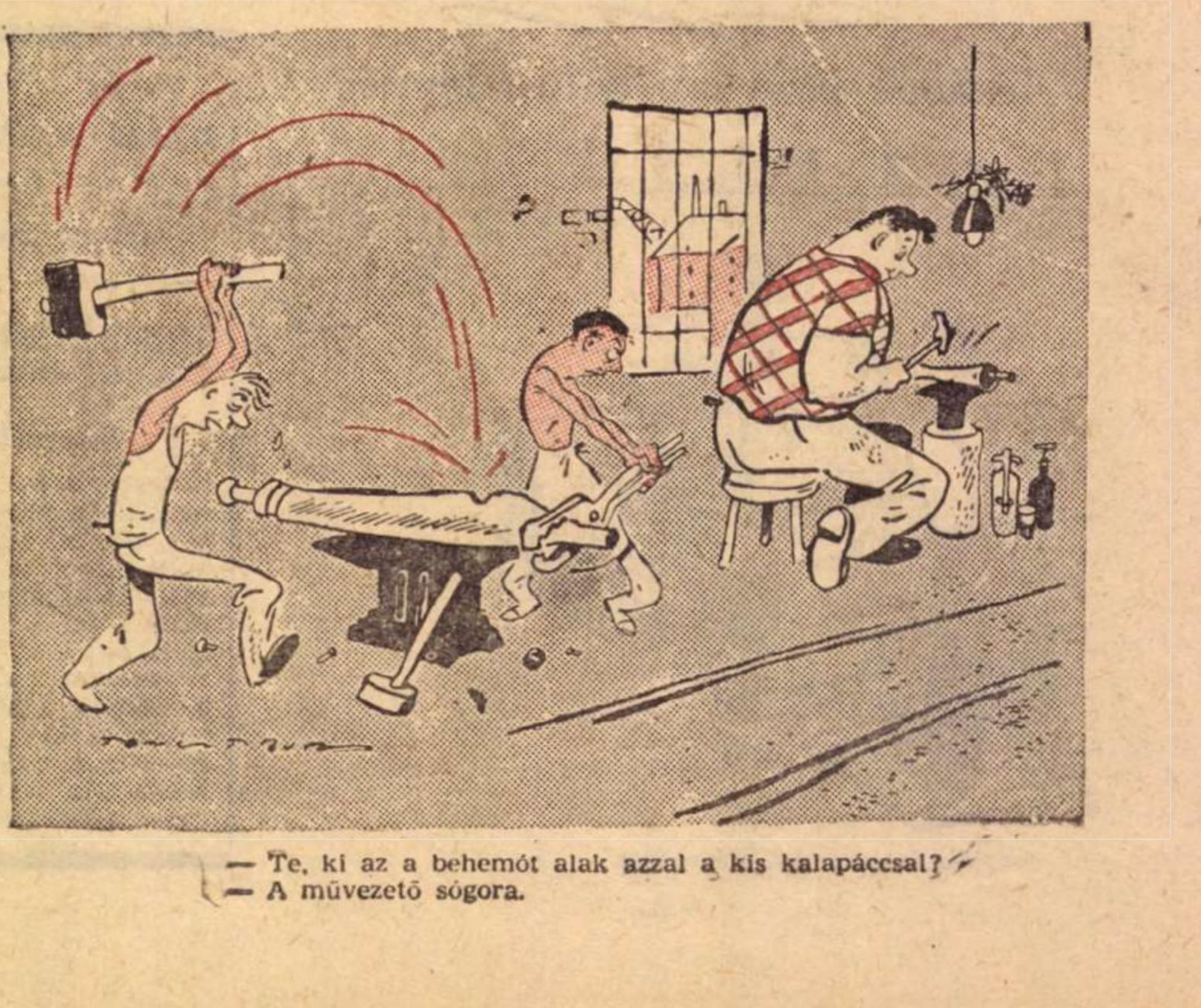

— Te, ki az a behemót alak azzal a kis kalapáccsal?
— A művezető sógora.

Zavartalan fényképezés

Mint ismeretes, kétféle fényképezést különböztetünk meg: a zavartalan és a zavaros fajtát. Valamelyik nap hatalmas táblát pillantottam meg egy fényképész kirakatában:

„AZ ÁTALAKITÁS TARTAMA ALATT — A FÉNYKÉPEZÉS ZAVARTALANUL FOLYIK“

Ennek nagyon megörültem, mert sürgős fényképeztetnivalóm volt. Azonnal behatoltam a helyiségbe, ahol már serényen folyt a munka. Állványozók állványoztak, kőművesek kőműveztek, betonosok betonoztak. Szerencsére a meszesgödör elég távol volt a kötélcsomótól, úgyhogy éppenhogy csak felületesen bemeszelődtem, amivel nem sokat törődtem, hiszen nem azért jöttem.

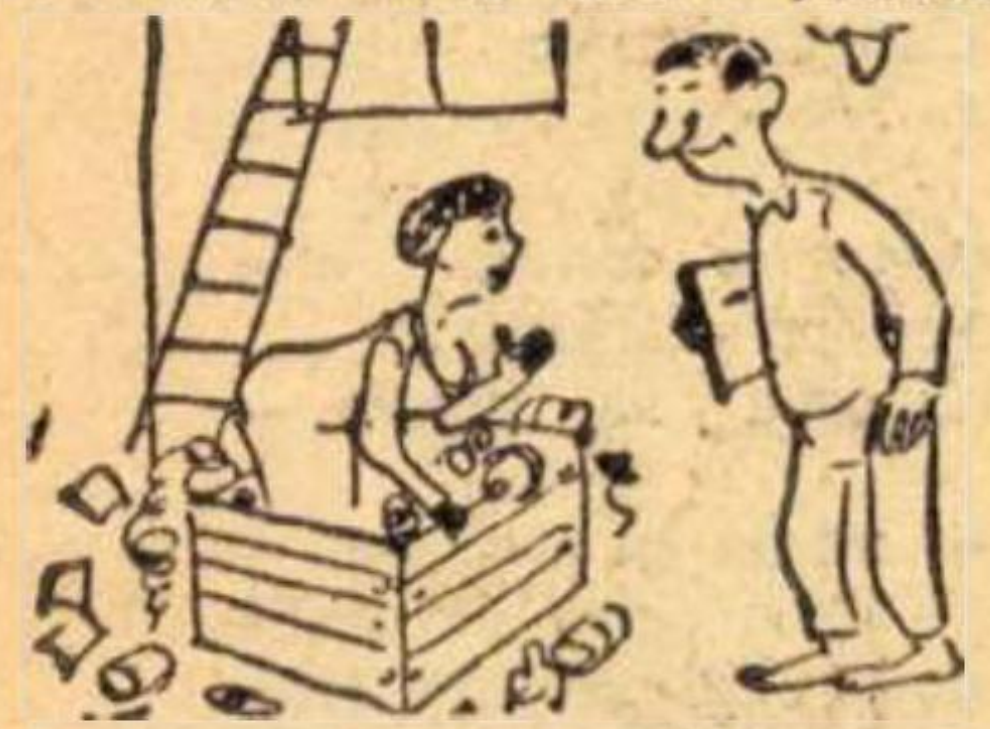

Kedvesarcú, udvarias, csinos, fiatal nő állt fel az egyik szemétládából, ami tele volt már gyalúforgáccsal és más, csak a MÉH által ismert hulladékkal.

— Tessék csak nyugodtan elhelyezkedni a gép előtt, a fényképezés zavartalanul folyik — mondta mosolyogva.

Nem is zavart semmi, nem vagyok ideges természetű és hisztériával sem vádolhat senki, de nem szeretem a lármát. A lármát ebben az esetben egy elmés lármázógép okozta, ami — mint megtudtam — feltétlenül szükséges az ilyen átalakításhoz és a lármán kívül más, hasznosabb dologra is alkalmas.

A fényképész vidáman nézett rám és intett, hogy barátságos arcot vágjak, de az arcomat, a barátságosat, egy teljesen ismeretlen munkás vágta meg, vésővel. Ez az ismeretlen lelkes és hasznos munkása a társadalomnak egy fal mögül bukkant elő, ami mögött a lárma fészkelt, jött a vésővel, fúróval, miegyébbel a fal mögül, de amikor megérkezett, a fal már csak volt, mert nagy robajjal összedőlt előttem, alig ért valami kis tégla, meg törmelék. A véső sajnos barátságosan arcomba fúródott, mert nem vigyáztam és a magam felületes módján csak a lármával voltam elfoglalva és nem azzal, ami a lármát okozta.

A fényképésznek semmi kifogása nem volt most már az ellen, hogy fényképezés előtt kissé átalakítsam magamat, mert nagyon rossz állapotba kerültem. Ezt persze nem annak tulajdonítom, hogy egy ajtót valahonnan gyorsan és váratlanul kiemeltek és a lábamra tették meglehetős lelkesedéssel. Ettől csak a cipőm repedt meg és örömmel láttam, hogy az átalakítás alatt is zavartalan üzlettel szemben van egy cipőjavító szövetkezet, tehát ez a dolog máris elintézettnek tekinthető.

A fényképész már kissé türelmetlen volt és gyengéden mondta:

— A maltert ne most tessék vakargatni a ruháról, az nem fog látszani a képen. A mész meg fehér, szintén nem fotografálható — magyarázta a szakember fölényével, aki pontosan tudja, mire jó a mész az arcon.

A szakember leültetett egy erre a célra átalakított székre, ami eredetileg láda volt, de ahogy futólag ránéztem, szálka nem állt ki belőle, csak egy szög, ami elég kemény vasból készülhetett, a hegyezése is kitűnő volt, nem tudom, miért beszélnek annyit a selejtről? Erről talán beszélni sem érdemes, nem vagyunk gyerekek, hiszen a szög alig tett valami kárt bennem, inkább a nadrágomat hasította fel, de eszembe jutott, hogy kétezermillió ember él a földön, bár ezek között sok a nő és a gyerek, mégis biztos, hogy rengeteg nadrág van még a világon, azon az egyen kívül is, amelyet a szög átmenetileg elrontott. Csak örülhetünk, hogy ilyen jóminőségű szögeink vannak. Ahol jó szöget gyártanak, van ott jó ruha is, gondoltam, de aztán sokáig nem gondoltam semmire, mert hirtelen fekete lett előttem a világ, ugyanis egy tégla a fejemre esett.

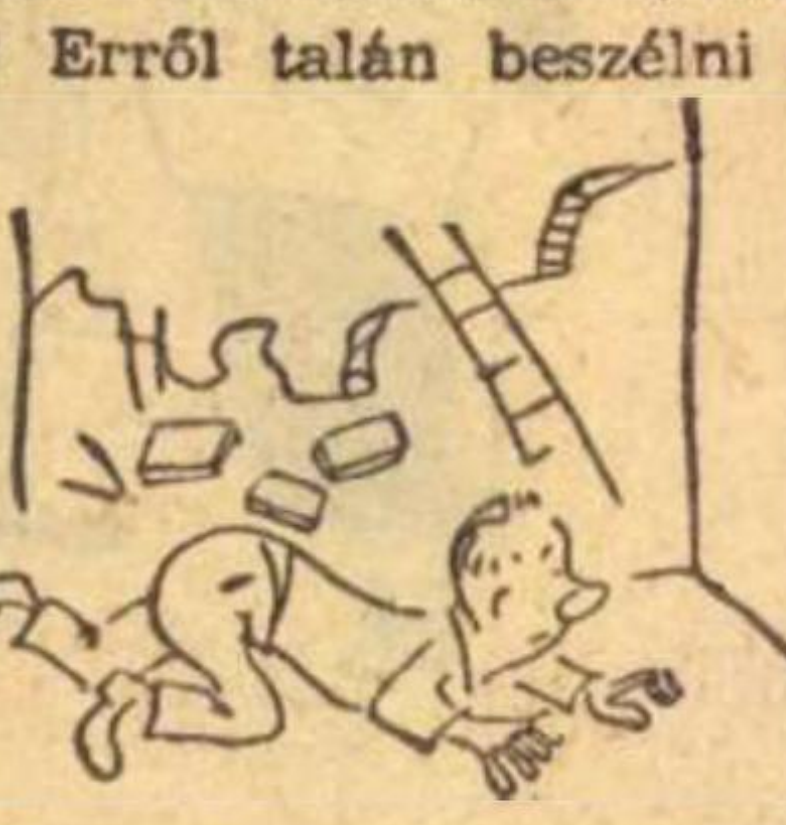

Ugylátszik, nem lehettem teljesen magamnál, amikor maga a fényképezés megtörtént, csak arra emlékszem, hogy utána a fényképész kissé ingerülten megjegyezte:

— Mi jóminőségű fényképeket csinálunk, de sajnos, az arcot a vevő hozza magával. Savanyú, kámpicsorodott képet tetszett vágni, nem tudom, milyen lesz a kép...

— gyip —

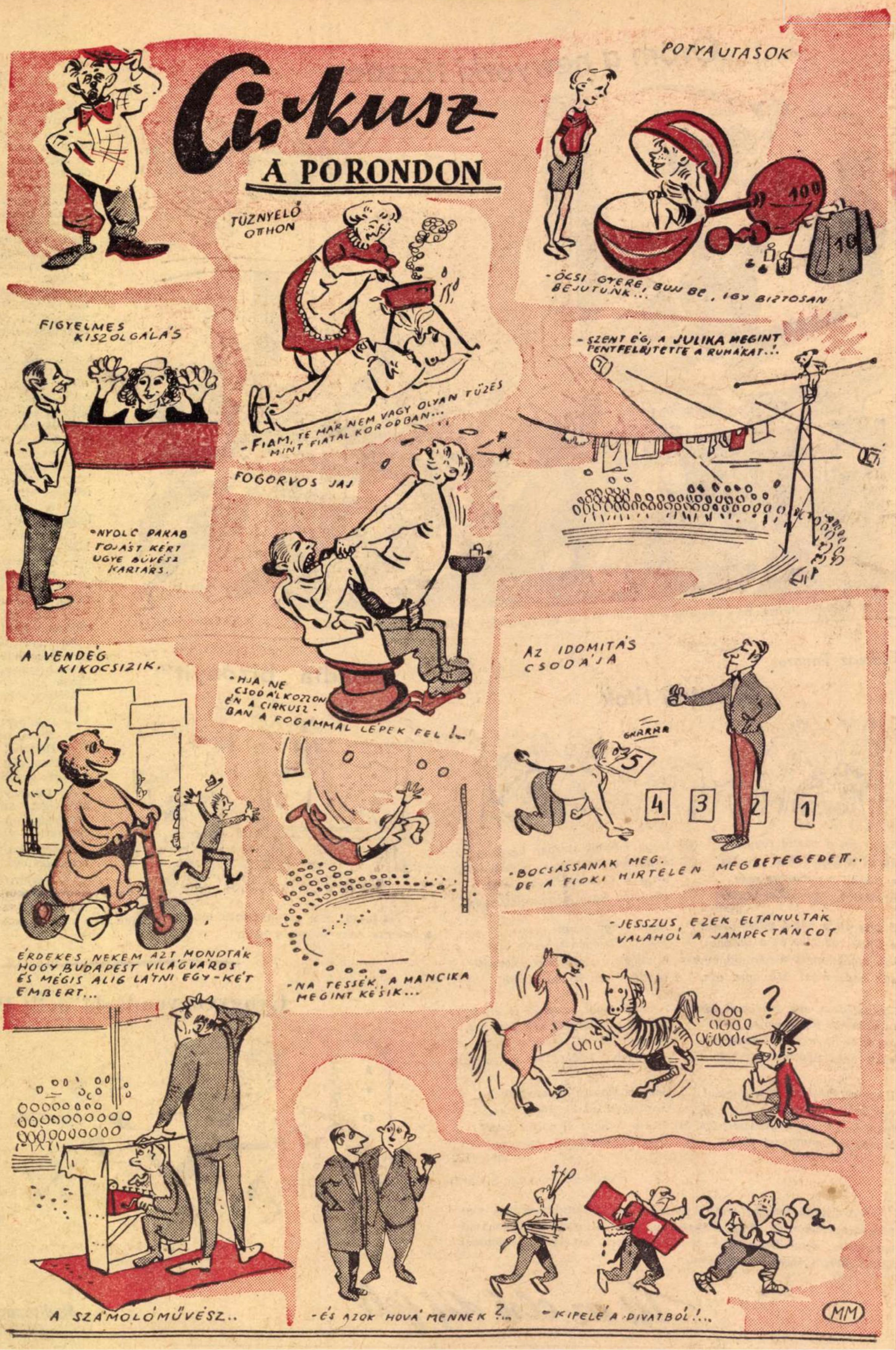
Cirkusz
A PORONDON
TŰZNYELŐ OTTHON
—FIAM, TE MÁR NEM VAGY OLYAN TÜZES MINT FIATAL KORODBAN...
POTYAUTASOK
100
10
—ÖCSI GYERE, BUJJ BE, IGY BIZTOSAN BEJUTUNK...
FIGYELMES KISZOLGÁLÁS
—NYOLC DARAB TOJÁST KÉRT UGYE BŰVÉSZ KARTÁRS.
FOGORVOS JAJ
—HJA, NE CSODÁLKOZZON, ÉN A CIRKUSZBAN A FOGAMMAL LÉPEK FEL!
—SZENT ÉG, A JULIKA MEGINT FENTFELEJTETTE A RUHÁKAT..!
A VENDÉG KIKOCSIZIK.
ÉRDEKES, NEKEM AZT MONDTÁK HOGY BUDAPEST VILÁGVÁROS ÉS MÉGIS ALIG LÁTNI EGY-KÉT EMBERT...
—NA TESSÉK, A MANCIKA MEGINT KÉSIK...
AZ IDOMITÁS CSODÁJA
GRRRR
5
4
3
2
1
—BOCSÁSSANAK MEG. DE A FLOKI HIRTELEN MEGBETEGEDETT..
—JESSZUS, EZEK ELTANULTÁK VALAHOL A JAMPECTÁNCOT
?
A SZÁMOLÓMŰVÉSZ..
—ÉS AZOK HOVÁ MENNEK ?...
—KIPELÉ A DIVATBÓL!...
MM

VENDÉGLŐ NYILT A DUNÁN

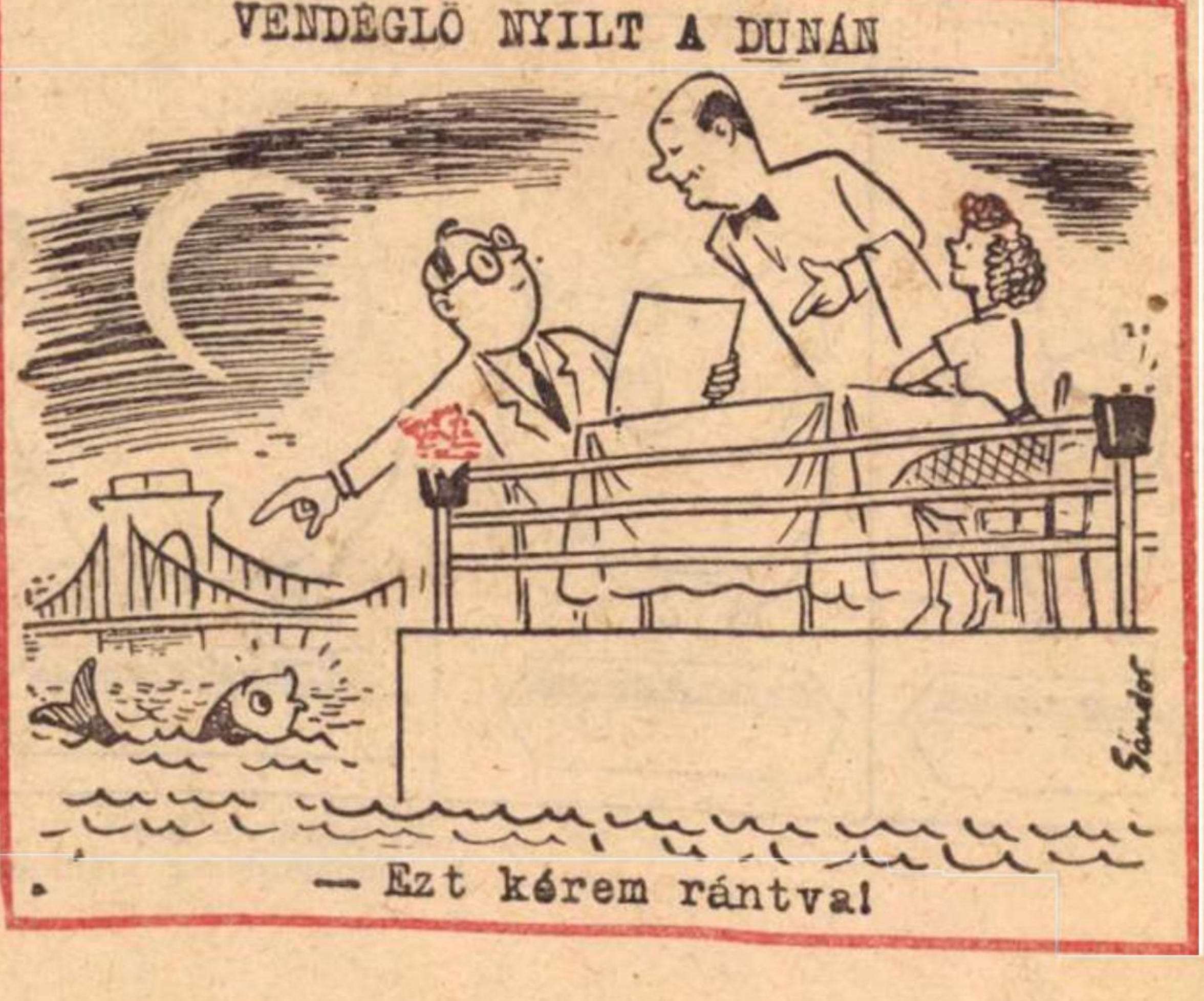

— Ezt kérem rántva!

Öröm a newyorki tőzsdén

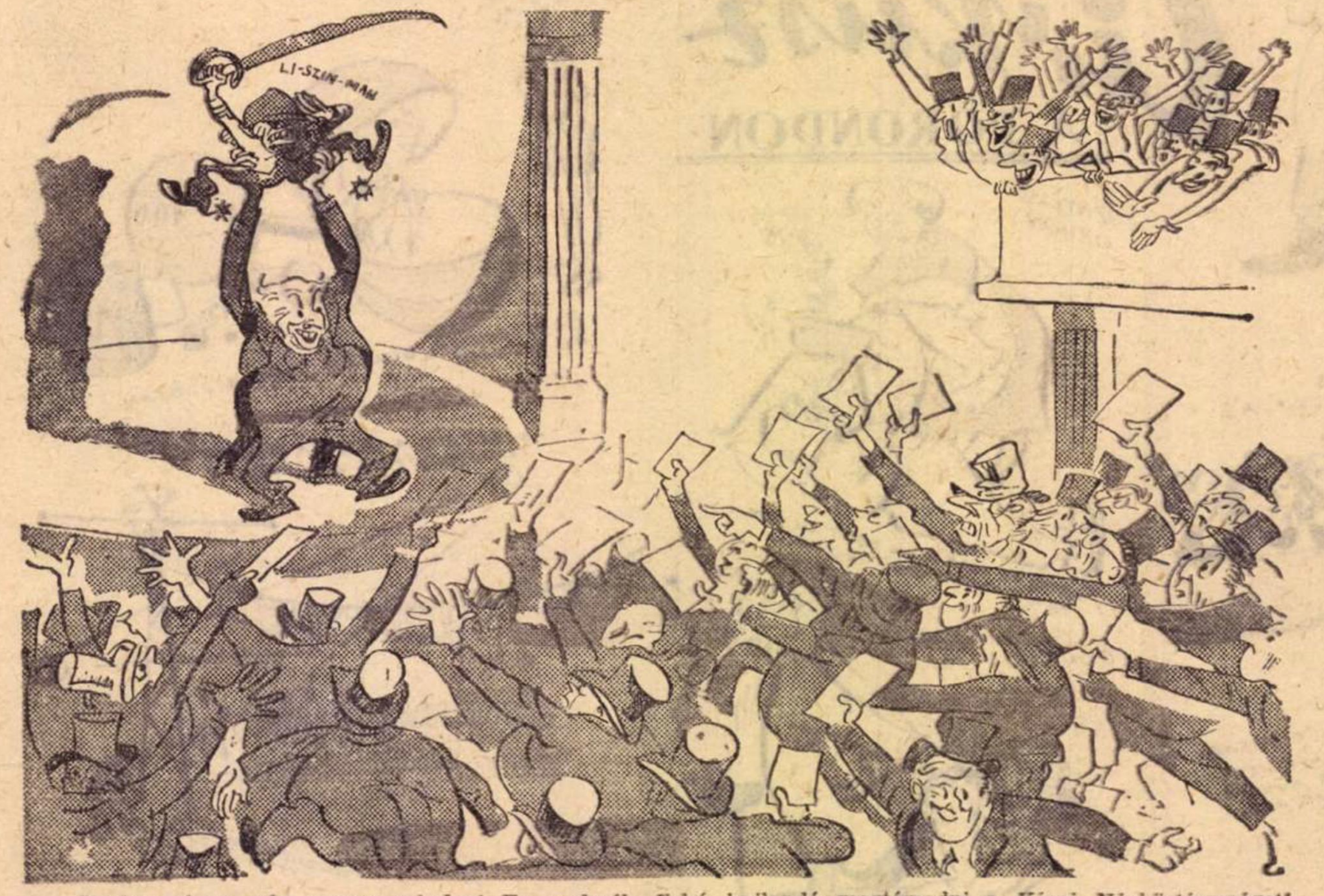

— Uraim, nincs még veszve minden! Ez a derék fickó hajlandó megtámadni a Kínai Népköztársaságot!

A ravasz elnök

— Jobb későn, mint soha — rikkantott fel valaki a Rug- és Röggyárban és gyorsan bevezette a diszpécser-rendszert. Amikor így a rendszer már megvolt, utánanéztek, hol lehetne alkalmas diszpécsert találni. Végre is úgy döntöttek, hogy Szende elvtársat — *kiemelik.* Jól dolgozik, mindenki szereti, igazán megérdemli, hogy bánatot okozzanak neki. Mert Szende Jancsinak nagy bánatot okozott a kiemelés terve. Meg is mondta egyenesen az öttagú bizottságnak, amely összeült, hogy a kiszemelt diszpécsert „lekáderezze“:

— Szeretnék inkább ezután is a műhelyben dolgozni.

— Ne szerénykedjék — intette le az elnök, aki jól ismerte Szendét. — Magát most káderezzük és ha nem akad valami hiba, hát bizony úgy kinevezzük diszpécsernek, mint a pinty.

Szende Jancsi agyában felcsillant a reménysugár. Itt már csak a rossz káderanyag segít. És ő gondoskodni fog rossz káderanyagról, még akkor is, ha „büntetőjogi felelőssége tudatában“ vall. Megér egy kis ártatlan hazugságot a tudat, hogy a gépe mellett maradhat.

— Milyen családból származik, Szende elvtárs? — kérdezte az elsőszámú bizottsági tag.

— Anyám grófnő volt, apám uradalmi ispán!

— Ispán, ispán — mormolta az elnök — a fő, hogy becsületes ember volt. Mondjon valamit a feleségéről!

— A feleségem jó asszony, de minden este litániára jár. Folyton a templomban kuksol.

— Kuksol, kuksol — morogta az elnök — Magánügy!

— Én nem szólok bele! — vágta ki Szende.

— Nem szól, nem szól, — ismételte az elnök — ki mer az asszonyok dolgába beleszólni? Külföldön vannak rokonai?

— Hogyne! Nagyon jóba vagyok velük. Kölcsönösen küldünk egymásnak csomagot.

Az egyik tag megszólalt:

— Külföldi kapcsolatok ápolása.

— Ápolása, ápolása — szajkózta az elnök. — Maga mit szokott szabadidejében csinálni?

Mélyet sóhajtott a kijelölt diszpécser és kivágta:

— Főképpen szambázok és bugivugizok!

— Nono, de azért olvas is néha!

— Hogyne! Detektívregényt!

A bizottság tagjai összenéztek. Az elnök összefoglalta a pillantások értelmét:

— Detekívregény, detektívregény! Élesíti az éberséget, amire egy diszpécsernek feltétlenül szüksége van. Ön megfelel az állásnak. Sok szerencsét! A viszontlátásra!

Kezet nyujtott. Szende Jancsi elfogadta a búcsúkézfogást és kivágta az utolsó tromfot:

— Kérem kézcsókomat jelenteni a nagyságos asszonynak . . .

Az elnök széles mosolygással felelt:

— Köszönöm, átadom, diszpécser elvtárs!

Ráczalmási György

Tadeusz Fangrat:*

Hivatali titok

Szeretem a varsói reggelt,
ébred a nap öröme, gondja
s utasait a villamos már
hivatalba, gyárakba ontja.

S míg áll a bál a villamosban
s lüktet az élet és a bordám,
dühöngök, mert megannyi ember
sok badarságot összehord ám.

Szomszédom, egy grochowi bácsi
(a villamos főfecsegője)
azt meséli, hogy a Vandának
mért nincs még mindig csecsemője,

Hogy a „Pic-Puc“ direktorától
egy melltűt kapott a titkárnő,
hogy Lasek úr kegyvesztett lett és
bánatában gombázni jár ő.

Hogy valami stréber kezében
a műhelyfőnök gyenge báb lett,
hogy a prémium roncsaival
Cholewa haza négykézláb ment,

Azután egy zerani ipse
jólértesültségén lebegve
a műszerosztály titkos tervét
részletekben is elmekegte.

Zengett tenor, szoprán és alt is,
itt-ott beledörgött egy basszus,
madárhadként repült a légbe
terv, adat, tétel, szám és passzus,

lám, a kalauz is megsokalja
s ekép fakad ki, amíg csenget:
„Nem kellene leszállni végre?
Úgy érzem, máris messze
mentek!“

(Fordította: Darvas Szilárd)

*** A kitűnő lengyel szatirikus író jelenleg tanulmányúton van Magyarországon. A „Ludas Matyi“-nál tett látogatása alkalmával bocsátotta rendelkezésünkre a fenti verset, amelynek örömmel adunk helyet lapunk hasábjain.**

Ebadta „bizonyit“

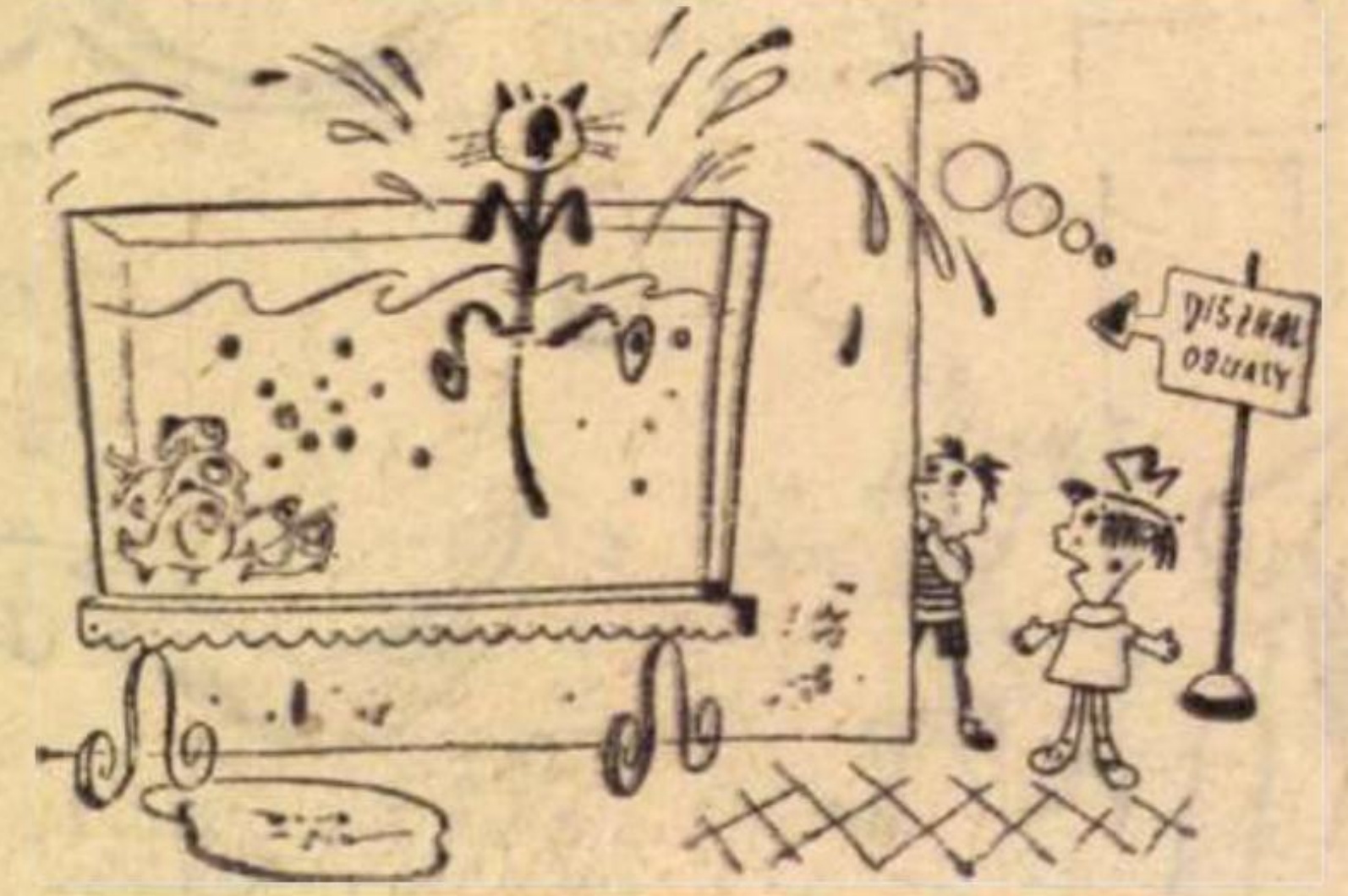

— Na látod? Kár volt bedobni, mondtam, hogy a macska nem szereti a halat . . .

* * *

Gyógyvíz-vendéglő nyilt Pesten

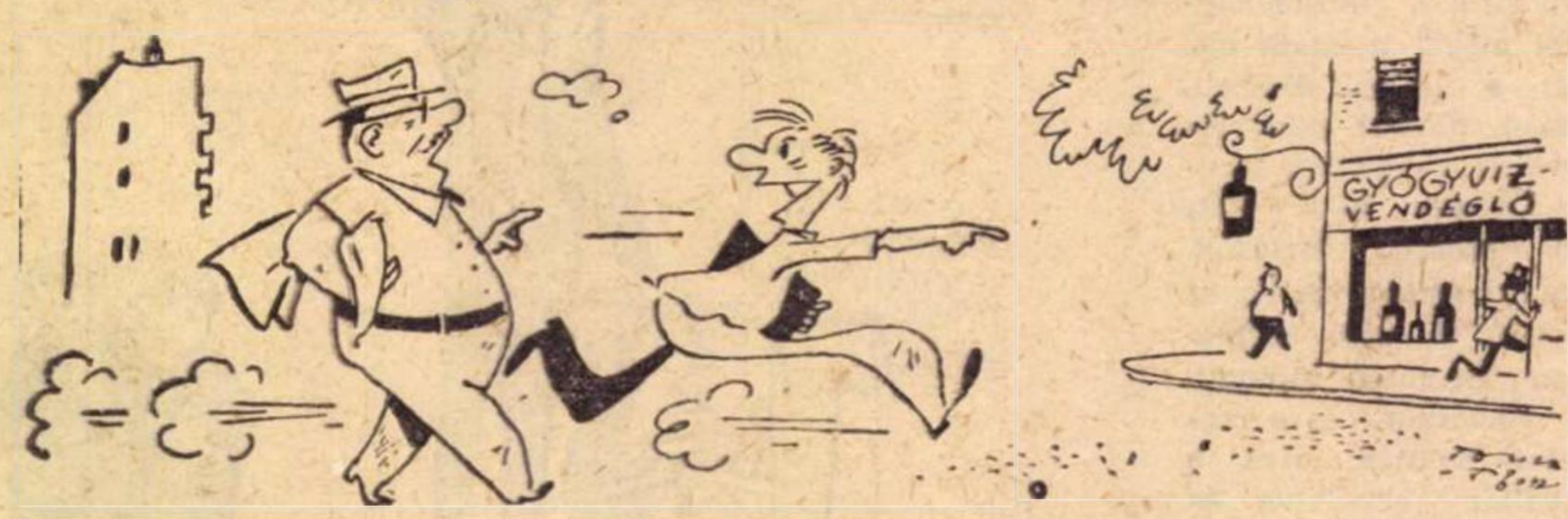

— Jöjjön, jöjjön kolléga! Már megnyílt!
— Megőrült maga, hogy odafele is szalad?

Út az első díj felé

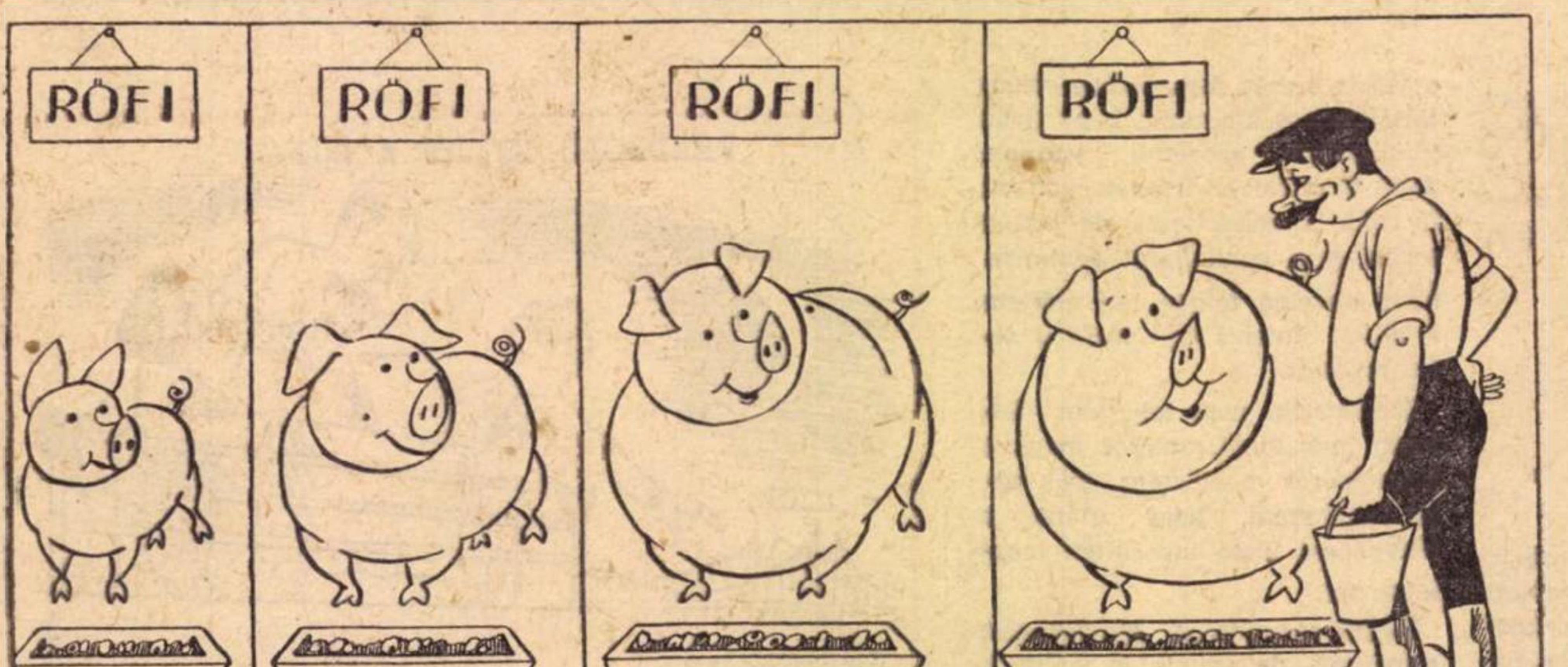

— Hova hízol, te Röfi?
— A mezőgazdasági kiállításra,

Haditanács tüzelőszállítás idején

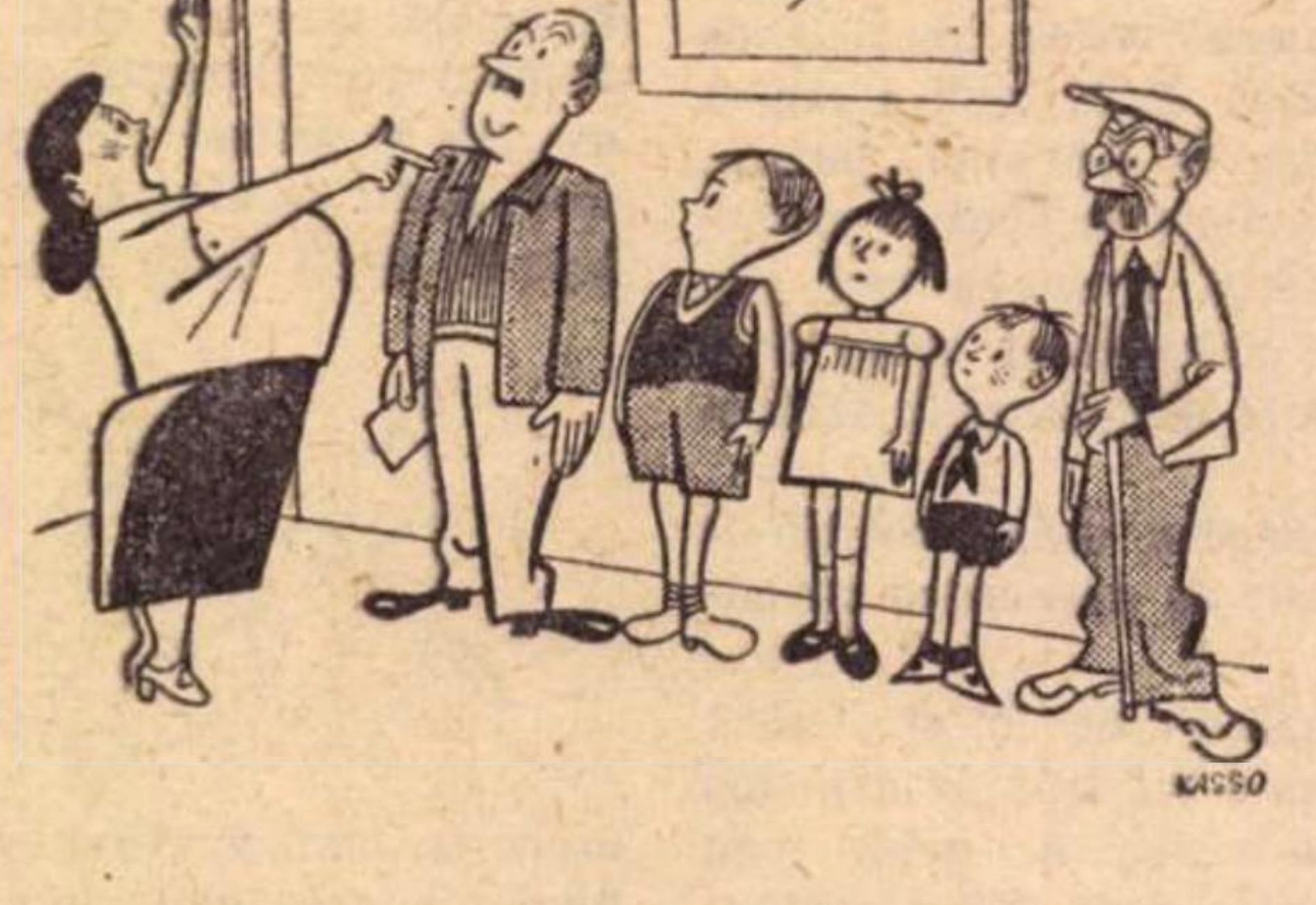

— Apuka lemegy a pincébe és segít lerakni a szenet. Pista az udvaron vigyáz és összeszedi az elhullott tüzelőt, Juliska jegyzi a kosarak számát, Jancsi ügyel a pincevilágításra, én ellenőrzöm a mérleget, a nagypapa pedig a borravalót adja, mert úgyis nagyot hall.

Kulturfront

Erzsi színdarabot rendel

Erzsi még csak 12 éves, de már rendező az iskolája Uttörő Kultúrgárdájában. Gyakran meglátogatja nagyapját, aki színdarabíró.

Most is itt van a nagyapjánál, ezúttal kivételesen ünnepélyes arccal. Nagyapa nem vette észre a kivételesen ünnepélyes arcot és süteménnyel kínálta, mert nagyapa komoly nagyapai praxissal rendelkezik; tudja, mi adja meg az ilyen látogatásnak a savát-borsát. Nagyon elcsodálkozott, amikor Erzsike rövid, de szemmellátható lelkitusa után tagadóan intett a fejével:

— Majd később, nagyapa... Most komoly dologban jöttem hozzád... Először is köszönöm, hogy a multkor eljöttél az iskolába és meghallgattad a színdarabot, amit én rendeztem...

Nagyapa kinyitja a száját, de tovább nem jut, mert Erzsi gyorsan folytatja:

— Tudom, hogy nem tetszett a színdarab, és nem is csodálom, mert csakugyan nem volt jó... De ha egyszer a lányok nem jönnek el a próbákra, akkor a rendező hiába adja bele minden tehetségét... Láttad! Kis Paula egyszerűen belesült a szerepébe! Egy úttörőlány másként viselkedhetnék! Nem igaz?

— Nem veszitek elég komolyan a dolgot — csóválta a fejét nagyapa.

— Én komolyan veszem nagyapa, mert tizenkét év óta, mióta a világon vagyok, írók között élek... De a lányok is aránylag komolyan veszik... Most is azt üzenik neked, hogy írjál nekünk egy kis színdarabot.

— Színdarabot?! — hökken meg nagyapa. — Nektek?! És mekkorát?!

— Nem valami hosszút, nem érünk rá hosszú darabokat betanulni.

— Mégis, milyen legyen? — puhatolódzik nagyapa.

— Csakis vidám!

— Jól van! — mondja ravaszul nagyapa. — Irok nektek egy színdarabot, ki fogom benne figurázni a lányokat, hogy milyen hanyagul adták elő a színdarabot, amelyikhez engem is meghívtak.

— Jaj, az nagyon hosszú lesz! Hat oldalon mondjuk kifigurázod a lányokat, hogyan csinálták, a másik hat oldalon meg megmutatod, hogyan kellett volna csinálni... Mert tudod — teszi hozzá oktató hangon — a kritika legyen építő!

— Jól van, csak add majd ide annak a színdarabnak, vagy minek a szövegét, a többit bízd rám!

Erzsi lesüti a szemét:

— A szöveget... izé... hogy is mondjam... szöveg az nem volt.

— Micsoda?!

— Mi csak kigondoltunk egy történetet — magyarázza pirulva Erzsi — aztán kiosztottuk a szerepeket, te ez vagy, te meg az és mindenki azt mondta, amit akart...

— Most már mindent értek — bólint megértően nagyapa. — És most én is szövegnélküli színdarabot írjak?

— Lehet éppen szövege is — tesz engedményt Erzsi.

— Monológ legyen?

— Monológ ne legyen, az nagyon unalmas, inkább legyen szatira, az divatos...

— Honnan tudod, te taknyos?

— Hát elcsenem apukám ujságjait és folyóiratait, azokból tudom, hogy az írók most nyakraföre szatirát akarnak írni... Még értekeznek is róla...

— Jól van! Szatirát írok! Nem teszi az ablakába az a kislány, aki ezt a szövegnélküli színdarabírást kitalálta!

— Az én voltam! — jegyzi meg csendesen, de nem minden büszkeség nélkül Erzsi.

— Te?! Te, aki amióta élsz, írók között vagy?!

— Ne törődj vele nagyapa! Csak írd meg a szatirát, mi majd lektorizálni fogjuk...

A lektorizálás szép szó, de nagyapának szemmelláthatólag kevésbbé tetszik, mint Erzsinek. Összeráncolja a homlokát.

— Irhatsz, amit akarsz — mondja jóságosan Erzsi. — Mármint énrólam. De a lányokkal kesztyűs kézzel bánj! Tudod: az ifjúságot nem szabad elijeszteni...

— Engem ne oktasson, rendező elvtársnő! — fogy ki nagyapa a türelméből. — A szatira egyik lényege a bírálat!

Erzsi csak egy pillanatig gondolkozik, aztán közli kérlelhetetlen döntését:

— Akkor ne írj nekünk szatirát!

Nagyapa elsápad, de Erzsi jóságosan megmagyarázza neki a dolgot:

— Értsd meg nagyapa, nem akarom magamra haragítani a lányokat... Nem tudod, milyenek a lányok, ha megharagszanak... Az embernek legyen helyes taktikája...

Nagyapában elhűl a vér:

— Szóval taktikus szatirát írjak a szövegnélküli színdarabról? Arról a szamárságról?!

— Az nem szamárság! Az egy eredeti ötlet volt! Öntevékenységre buzdította volna a lányokat! Nem hallottál még az öntevékenység fontosságáról?!

Nagyapa lelki szemei előtt egy pillanatra megjelent legnagyobb sikerű darabja, ilyen öntevékenyen eljátszva. Megborzongott.

— Mit szólna a közönség, ha az én darabjaimat is így játszanák a színházban, én kigondolnám, a rendező kiosztaná a szerepeket, a színészek meg azt mondanák, amit akarnak...

Erzsike megnyugtatta:

— Nagyon jól mulatnának! Megszakadnának a nevetéstől!

Nagyapának más volt a véleménye:

— Éppen olyan ostobaság lenne, mint a ti darabotok ott az iskolában!

Erzsi is kijött a béketűrésből.

— Amíg nem lepleztem le az újításomat, észre sem vetted, hogy a lányok azt mondják, ami éppen az eszükbe jut! Ne mondd, hogy ez ostobaság! Gyakorolj önkritikát!

— Én?! — hökkent meg nagyapa. — Tudd meg, hogy én rögtön láttam, hogy baj van a szöveg körül, hogy az egész koncepció, a darab felépítése...

— Most még csak az kell — biggyesztette le a száját Erzsi — hogy a központi hősről, a tipikusról és a konfliktusról kezdjél beszélni... Inkább eszek három süteményt — tette hozzá váratlan fordulattal. Tele szájjal folytatta:

— Mindenesetre küldd el a darab tartalmát, aztán majd telefonon értesítünk, hogy kell-e a színdarab. Szervusz! Előre!

Nagyapa szomorúan nézett utána.

— Elküldöm, de nem fog telefonálni — mormolta maga elé.

Nagyapának nagy színházi gyakorlata volt. Ezt is eltalálta.

B. Szucsich Mária

EGY MŰVÉSZTELEP ÉLETÉBŐL

A vasmegyei Zsennye falu mellett hatalmas parkban XIII. századbeli kastély áll. Ez a kastély képzőművészeink alkotóháza. Sándor Károly, lapunk munkatársa is Zsennyén töltötte nyári szabadságát. Ő küldte nekünk az alábbi „képeslapot".

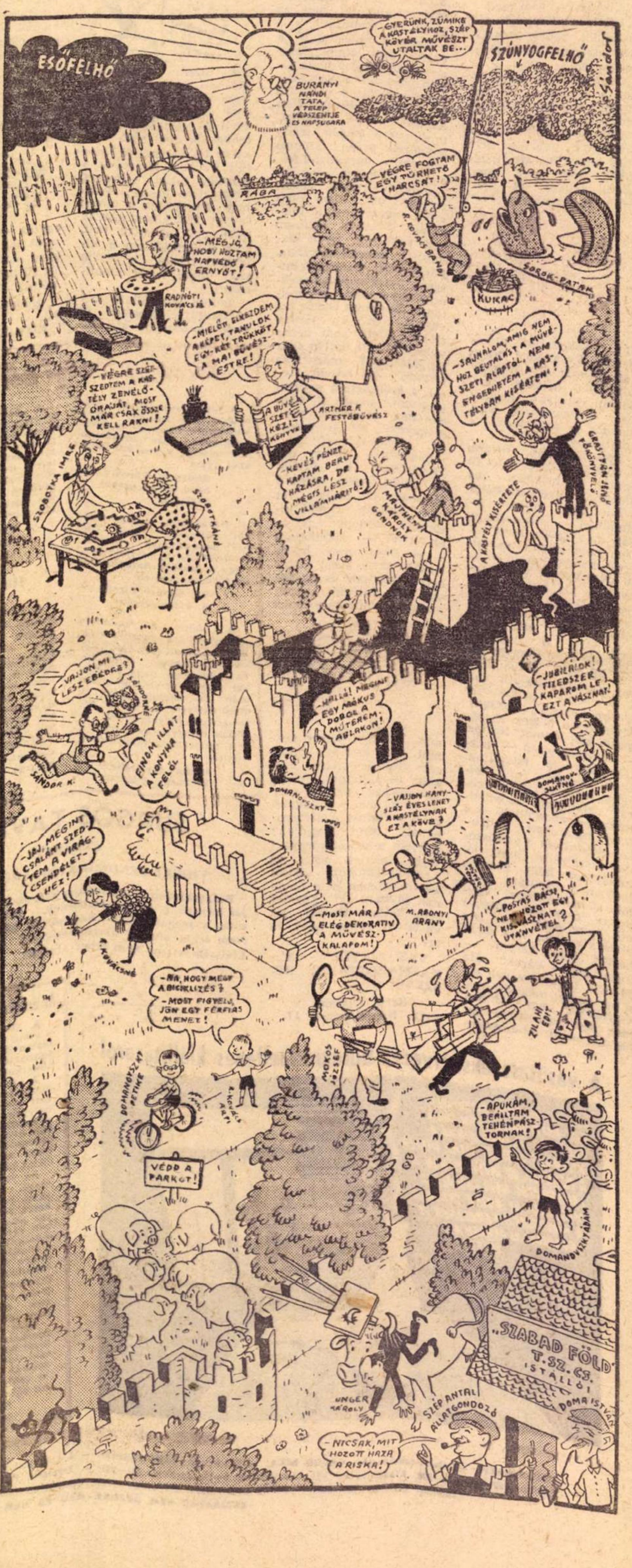

Sándor
ESŐFELHŐ
BURÁNYI NÁNDI TATA, A TELEP VÉDSZENTJE ÉS NAPSUGARA
—GYERÜNK, ZÜMIKE A KASTÉLYHOZ, SZÉP KÖVÉR MŰVÉSZT UTALTAK BE...
SZÚNYOGFELHŐ
RÁBA
—VÉGRE FOGTAM EGY TŰRHETŐ HARCSÁT!
R. KOVÁCS BANDI
SÖRÖK-PATAK
KUKAC
—MÉG JÓ, HOGY HOZTAM NAPVÉDŐ ERNYŐT!
RADNÓTI KOVÁCS JÓ.
—MIELŐTT ELKEZDEM A KÉPET, TANULOK EGY-KÉT TRÜKKÖT A MAI BŰVÉSZESTRE!
A BŰVÉSZET KÉZIKÖNYVE
ARTHER F. FESTŐBŰVÉSZ
—VÉGRE SZÉTSZEDTEM A KASTÉLY ZENÉLŐÓRÁJÁT, MOST MÁR CSAK ÖSSZE KELL RAKNI!
SZOBOTKA IMRE
SZOBOTKÁNÉ
—SAJNÁLOM, AMIG NEM HOZ BEUTALÁST A MŰVÉSZETI ALAPTÓL, NEM ENGEDHETEM A KASTÉLYBAN KISÉRTENI!
GRASTYÁN JENŐ FŐKÖNYVELŐ
—KEVÉS PÉNZT KAPTAM BERUHÁZÁSRA, DE MÉGIS LÉSZ VILLÁMHÁRÍTÓ!
MAJTHÉNYI KÁROLY GONDNOK
A KASTÉLY KISÉRTETE
—VAJJON MI LESZ EBÉDRE?
SÁNDORNÉ
SÁNDOR K.
FINOM ILLAT A KONYHA FELŐL
—HALLÓ! MEGINT EGY MÓKUS DOBOL A MŰTEREM ABLAKON!
DOMANOVSZKY
—JUBILÁLOK! TIZEDSZER KAPAROM LE EZT A VÁSZNAT!
DOMANOVSZKYNÉ
—VAJJON HÁNYSZÁZ ÉVES LEHET A KASTÉLYNAK EZ A KÖVE?
M. ABONYI ARANY
—JAJ, MEGINT CSALÁNT SZEDTEM A VIRÁGCSENDÉLETHEZ!
E. KOVÁCSNÉ
—MOST MÁR ELÉG DEKORATIV A MŰVÉSZKALAPOM!
—POSTÁS BÁCSI, NEM HOZOTT EGY KIS VÁSZNAT UTÁNVÉTTEL?
ZILAHI EDIT
MOKOS JÓZSEF
—NA, HOGY MEGY A BICIKLIZÉS?
—MOST FIGYELJ, JÖN EGY FÉRFIAS MENET!
DOMANOVSZKY PETIKE
E. KOVÁCS ARPI
VÉDD A PARKOT!
—APUKÁM, BEÁLLTAM TEHÉNPÁSZTORNAK!
DOMANOVSZKY ÁDÁM
„SZABAD FÖLD" T. SZ. CS. ISTÁLLÓ
UNGER KÁROLY
SZÉP ANTAL ÁLLATGONDOZÓ
DOMA ISTVÁN
—NICSAK, MIT HOZOTT HAZA A RISKA!

Hárman az FVB részvevői közül

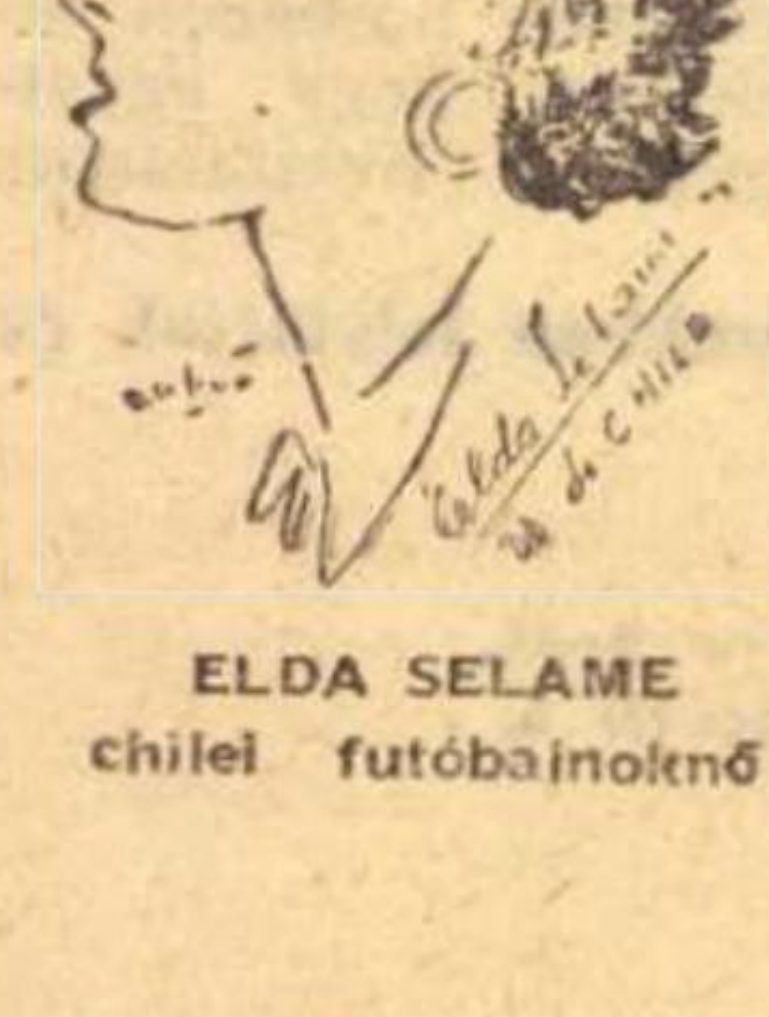

Elda Selame
de Chile

ELDA SELAME
chilei futóbajnoknő

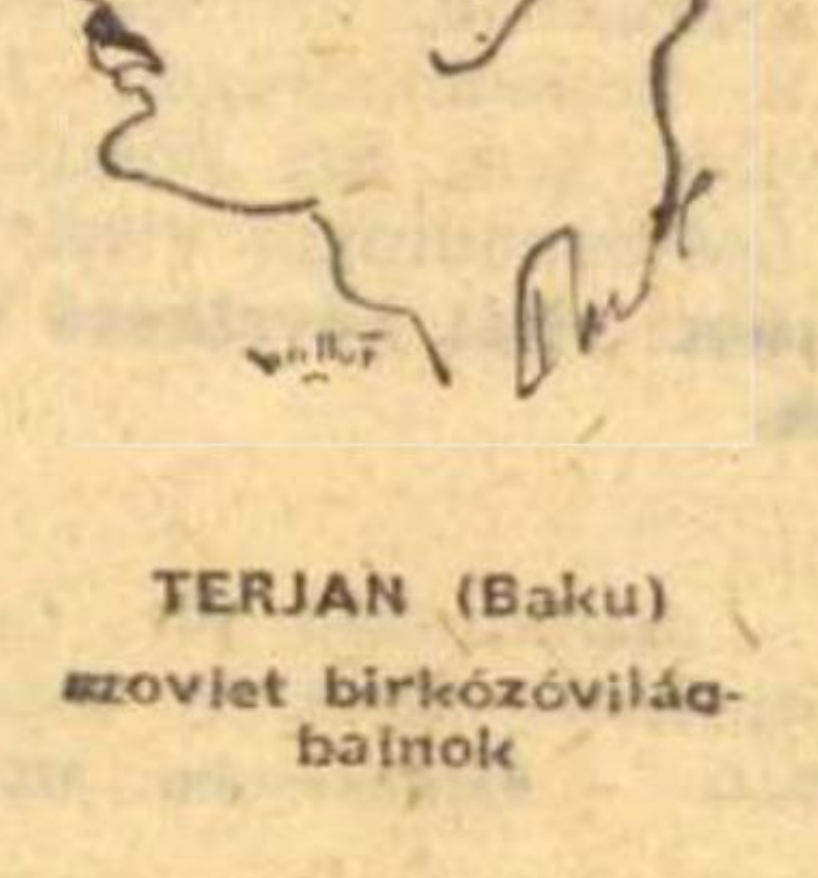

TERJAN (Baku)
szovjet birkózóvilágbajnok

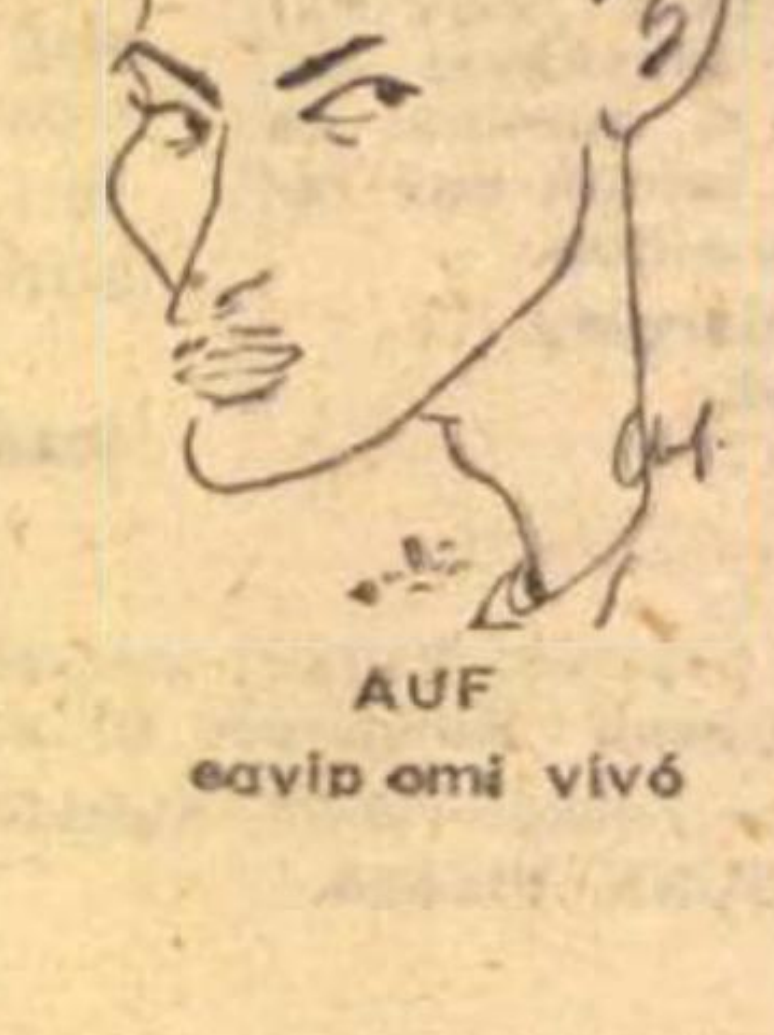

AUF
egyiptomi vívó

Le a bürokráciával!

VASUTJÁTÉK

A Vidám Parkban egy szabad délutánomon a „VASÚTJÁTÉK"-hoz címzett pavilon előtt álldogáltam, boldog mosolylyal arcomon. Gyermekkorom álma!

Odaléptem a pénztárhoz, s a kedves pénztárosnőtől előbb óvatosan érdeklődni kezdtem, hogy vajjon nem felhúzós-e a játékvonat (mert az nem vonz annyira). Megnyugtatott, hogy nem, nem, valódi villany. S kérdem: van szemafor is? Van, válaszolta mosolyogva. És alagút? Az is van, de már nem mosolygott. És... kérdem bátortalanul — olyan kisállomás, sorompóval? Van, mondta és összenézett a kolléganőjével.

Nem firtattam tovább a dolgot, lefizettem az öt pénzt, s beléptem az idealizált gyerekszobába.

Hát igen. Ahogy álmaimban elképzeltem. Sőt, még szebb, mert hiszen nem is egy szerelvény, hanem három valódi villanyvonat volt a teremben, kis külön kapcsolótáblával, alagúttal, szemaforral meg egy olyan kis állomással. Még nézni is gyönyörű volt, hát még játszani velük. Rajtam kívül még egy vasutas-házaspár volt a teremben (úgylátszik továbbképzésre jöttek). Érdeklődve nézték a száguldó kis vonatot. Nézték — hangsúlyozom — nézték, de nem játszottak. Ezek biztosan már délelőtt kijátszották magukat valamelyik pályaudvaron — gondoltam — s azzal határozott léptekkel elindultam a szomszédos szerelvény kapcsolótáblájához, hogy üzembe hozzam a vasutat. Nyúlok a kapcsolóhoz, egyszerre csak egy szigorú női hang szól rám: „Az elvtárs várjon, míg sorra kerül". „Jó kérem — mondtam — várok". Ha 28 évig tudtam várni, ezt a pár percet még kibirom. Úgylátszik egy időben csak egy szerelvény lehet üzemben. Ahá, áramtakarékosság! Megnyugodva nézegettem a mozdulatlan kis vonatot, szemafort, alagútat, meg az olyan kis állomást.

Hirtelen megindult a vasút. Hát látom, hogy az előbbi szigorú hang tulajdonosa áll a kapcsolótábla mögött, s irányítja a vonatot. Meglepetten néztem a változást, amit ez a mozgó csoda előidézett arcán. Szigorú vonásai megenyhültek, szemé csillogott, arca kipirosodott, ajkára révült mosoly ült. Nem volt erőm megzavarni a játékában. Szegény, biztosan neki sem volt ilyen kisvasútja gyermekkorában. Pár percig hagytam játszani, majd szelíden megérintvén karját, így szóltam: „Bocsánat, hogy zavarom, de én jöttem előbb". Rám sem nézve válaszolt: „Itt kérem csak én játszhatok, maga meg nézheti". Azt hittem, viccel, s erőltetetten nevetni kezdtem, majd a kapcsolóhoz nyúltam, hogy átvegyem az irányítást és... Nem viccelt!!!

Összetörve álltam ott. Hogy-hogy? Én fizetek 50 fillért azért, hogy ő játszhasson? Nem ilyet nem játszom. Utolsó kísérletet tettem. „Nézze elvtársnő — mondottam — jó, most még maga játszik egy kicsit (emberek vagyunk) és én nézem 50 fillérért, aztán meg én játszom s maga nézi. Teljesen ingyen nézheti, nem kell egy fillért sem fizetnie". Nem reagált ajánlatomra, pedig tisztességes ajánlat volt.

Szomorúan ballagtam ki a tantalusi gyerekszobából. Mit csináljak? Kérjem a panaszkönyvet? Vagy menjek sírva az üzemigazgatóhoz: „bácsi kérem, engem nem hagynak játszani...?" Egyiket sem tettem. De egy javaslatom volna. Irják ki így:

VASÚTJÁTÉK ALKALMAZOTTAINK RÉSZÉRE!

Barta György,
VIII., Népszínház-u. 17.

Méregdrága rádió

Májusban a Kaposvári Központi Áruházban vettem egy „Orion 442" és 400492-es gyári számú, igen szép kivitelezésű rádiót. Otthon bekapcsoltam. Tíz percig kitűnően működött, majd váratlanul nagy recsegés-ropogás után elhallgatott. Másnap becipeltem újra Kaposvárra a Rafilmhez, ahol közölték, hogy kiégett az egyik cső, de új csövet ők nem adnak, vigyem fel Pestre, az Egyesült Izzóban kicserélik a gyárilag hibás csöveket. Felutaztam Pestre, valóban kicserélték a csövet és a 220 km-es utazás után első dolgom volt, hogy bekapcsoljam a kijavított rádiót. Öt percig szólt, majd ismét elhallgatott.

Azután vásároltam egy vadonatúj rádiócsövet és azzal próbáltam ki. Kutyából nem lesz szalonna, a rádió megint nem szólt. Mindent megpróbáltam, átállítottam 240 voltra és csodák csodája, három napig egyhuzamban rendesen működött. Kihívattam egy rádiós szakembert, szerinte rossz a potenciaméter, újat kell bele tenni. Ujra Pestre utaztam, vettem potenciamétert, beszerelték; most meg olyan a rádió hangja, mint a berekedt színészeké, a Petőfi-adót pedig nem lehet fogni.

Kérem, hogy számítsa ki az Orion Rádiógyár vezetősége, mibe került nekem — utiköltséggel együtt — eddig a rádió, amit másfél hónap leforgása alatt csak négy nap és 15 percig tudtam használni?

Hemrik János hdgy.
Kaposfő,
Kossuth Lajos-u. 258

Ludas Matyi elintézte

A kisméretű gyűszűk hiányával kapcsolatos cikkre válaszolva közöljük: a Fémgombgyár már megfelelő mennyiségű kisméretű gyűszűt gyárt.

Budapest Városi Tanács Kereskedelmi Osztálya.

„Házasságok gyászindulóval köttetnek" című cikkel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk, intézkedtünk, hogy a jövőben hasonló eset ne fordulhasson elő.

Dr. Gáspár Gizella
h. osztályvezető

A július 8-i számban „Dzsungel a Báthory-utcában" — címen megjelent cikkel kapcsolatban értesítjük az elvtársakat, hogy a siklókat már összeszedtük. Ezután az állatokat nem a munkahelyen, hanem az Állatkertben helyezzük el. A siklók felügyeletével megbízott dolgozókat felelősségre vontuk.

Iskolai Szemléltető Eszközök Intézete.

A „Szikvizes kávé" ügyét kivizsgáltuk. A VII. kerületi Vendéglátóipari V. dolgozója helytelenül másolta le a panaszkönyvi bejegyzést; így lett a jegeskávéból jégbehűtött szódavíz. A vállalat a jövőben köteles hideg kávét fogyasztók kérésére kiszolgálni.

Budapesti Vendéglátóipari Tröszt.

Helyreigazítás

A Ludas Matyi 36. számában megjelent Tambura elvtárs „Önköltséget csökkent" című szatirámban a Fémalkatrészgyártó Vállalat neve is szerepelt. A megjelenés után értesültem arról, hogy az általam kitalált gyárnevet előttem már mások is kitalálták, s ilyen nevű vállalat valóban van. Szatirám a valódi Fémalkatrészgyártó Vállalatot nem kívánta említeni.

Horváth Mihály

SÜRGŐS TÁVIRAT

CIMZETT:

VIDÉKI VENDÉGLÁTÓIPARI VÁLLALAT

Balatonlellén a nyilvános szórakozóhelyek megafonjai hajnali 2 óráig bömbölnek. Könyörgünk, este 11 után a megafonokat kapcsolják ki. Elviselhetetlen! Nem lehet aludni! Elviselhetetlen! Nem lehet aludni! Elviselhetetlen! Nem lehet aludni!

Radnai Gábor

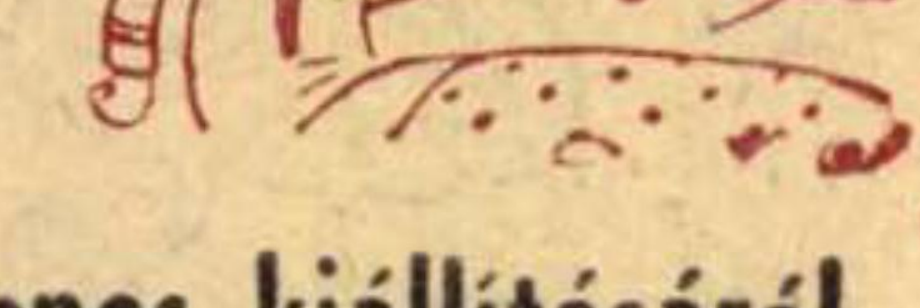

Az érdekeltek hozzászólnak...

A „Dunaföldvári defekt" — című cikkünkre az ÉM Sertéstenyésztési és Hizlalási Igazgatóság többi közt a következőket válaszolja:

A vizsgálat folyamán megállapítást nyert, hogy nevezett valóban elkövette azt a helytelen cselekedetet, hogy a munkafegyelem megjavítása érdekében a vállalat két dolgozójának tulajdonát képező motorkerékpárok gumiját kiszúrta.

Az igazgató ezen fegyelmező módszerét elítélem, azzal nem értek egyet és ezért Pataki Sándor elvtársat szigorú figyelmeztetésben részesítettem és egyben utasítottam, hogy a jövőben a munkafegyelem megszilárdítása és utasításainak végrehajtása érdekében olyan módszereket alkalmazzon, mely sem a népgazdaság, sem egyének károsodását nem idézheti elő.

Nem áll fenn azonban a szerkesztőséghez megküldött levél azon állítása, hogy Pataki igazgató bicskával hasogatta volna a gumikat és az sem, hogy annak egy része vállalati tulajdon.

Boros Gergely
igazgató.

A short-vita

Kiss Ernő, a kiskunfélegyházi Bányaberendezések Gyárának rezsiellenőre megírta a Ludas Matyiban, hogy a gyár osztályvezetői nem engedik meg a dolgozóknak a rövidnadrág (magyarul short) viselését. Ezt az ügyet vita alá bocsátottuk. Százan és százan jelentkeztek és foglaltak állást a „problémában". Egységes olvasótáborunkat két pártra szakította a nagy kérdés: short vagy nem short? És akárcsak az élet minden területén, fájdalom, itt is akadtak habozók, bizonytalanok, sőt mondjuk ki bátran, opportunisták, akik a langyos vízben evickélve se ide, se oda nem szavaznak, hanem a többség kialakulásától teszik függővé, hogy felöltsék-e a hagyományos viseletet, az ősmagyar shortot.

Heti postánkból közöljük az alábbi hozzászólásokat:

Kovács Sándorné (Budapest, József Attila-utca 10) így vélekedik:

„A short viselése hivatalban nem tilos, de ízléstelen. Saját férjemnek sem engedném meg!" *(Reméljük, hogy a férfiak egyenjogusítása óta Kovács Sándor is beleszól a felesége öltözködésébe.)*

Márai Zoltán (Budapest, XIII., Váci-u. 52) túlzottnak és merevnek tartja a vállalat vezetőinek tilalmát.

„Ilyen alapon — hangzik a dörgedelme — megkövetelhetnék a téeszek dolgozóitól a bőgatyát, a minisztériumokban a zekét, vagy másutt a kecskeszakállt és esetleg a darutollat."

Takács Tibor miskolci tömegszervezeti előadó logikus rendben sorolja fel érveit a short ellen:

„Egészséges és jó a rövidnadrág — strandon és kiránduláson. A magyar férfiak sohasem hordtak utcán vagy munkahelyükön rövidnadrágot — amelynek a neve sem magyar — csak amióta a jampecek felütötték a fejüket hazánkban." *(A levélíró csak geográfiai vonatkozásban téved. Még a legnagyobb jampec sem viseli a fején a shortot.)*

Körmendy Tibor, az Erdőrendezési Intézet rajzolója „nagy szemeket meresztene, ha az étteremben rövidnadrágos pincér hozná a levest..." *(Igaza van, de még mindig kedvesebb látvány volna, mint a régi idők szomorúan emlékezetes képe: rekkenő hőségben, félmeztelenre vetkőzött vendégeket frakkos pincérek szolgáltak ki.)*

Dr. Schöpfné, győri orvos felesége esztétikai szempontból is ellenzi a shortot, mondván: „tiszteletlenség munkahelyen az alig arasznyi kis nadrágocska a dolgozó nőkkel szemben..." *(Annál nagyobb tisztesség a dolgozó férfiak számára, ha a nők arasznyi szoknyácskában jelennek meg a kánikula idején.)*

Gubaczi Miklós (IX., Hámán Kató-u. 88) erélyesen állást foglal a rövidnadrág mellett. Indokolása egyáltalán nem sematikus:

„Rövid az élet, hosszú a sír..."

Poétát is termelt a vita. Vas Mór (Fémszerelvénygyár, Budapest) tömör lírában fejezi ki a véleményét:

„Kinek teste edzett sportban,
Szerintem járhatna shortban."

Jól odamondogat a szigorú osztályvezetőknek *Krix András* nagykanizsai olvasónk:

„Mi kifogásolnivalójuk van a rövidnadrágon? Talán szépséghibájuk van, nem viselhetnek kurta nadrágot és irígységüknek így adnak kifejezést?"

Karácsony Imre, VI., Révay-utca 14, komoly hangon szól a kérdéshez:

„Semmi esetre sem lesz kisebb annak a jól dolgozó rezsiellenőrnek a tekintélye, aki rövidnadrágba menekül a kánikula elől. Viszont járhat akármilyen vastag izzasztó nadrágban az, aki rosszul dolgozik, bizony a hosszúnadrágtól nem lesz nagyobb tekintélye, csak nagyobb melege."

Szűcs Pálné (Celldömölk, Petőfi-utca 20) úgy is, mint dolgozó nő, feleség és anya, családi közvéleménykutatást rendezett. A népszavazás eredménye:

„Apám, férjem és fiam a rövidnadrág mellett szavaztak!" *(Reméljük, tiszta szavazás volt és Szücsné senkit sem befolyásolt a családban.)*

Fodor Károly tanítóképzős, Szeged, elmondta, hogy az iskolában vitát indítottak a kérdésről. Nem szeretjük, ha bárki is konkurrenciát csinál a Ludas Matyinak, mégis megállapítjuk, hogy a tanítóképzősök vitája magas színvonalon mozgott.

„Bármelyik dolgozó hordhat rövidnadrágot — hangzik a levél — de ettől függetlenül Szegeden is várják az országos döntést."

Hegedüs Mária (Balassagyarmat) erkölcsrendészetért kiált. Röviden alsónadrágnak becézi a szépen hangzó shortot és élesen elítéli. Tárgyilagosságát bizonyítja, hogy ugyanakkor kárhoztatja a túlzott női dekoltázst is.

Séra Dénes (Pécs, Mihály-utca 15) reformálni akarja a shortviseletet és gumiszalag befűzését javasolja — alul. Egyébként ezt írja:

„Jómagam a rövidnadrág viselésére tettem fogadalmat, amit a feleségem ellenzett." *(A shortot, vagy a fogadalmat?)*

Özvegy Takács Kálmánné (V., Szarka-utca 4, Budapest) divathóbortnak tartja a shortot.

„Nem vagyok híve annak, hogy a mai civilizált világban meglett férfiak vadembereket utánozva mutogassák kecsesnek egyáltalán nem mondható szőrös lábszárukat!" — hangzik a lesujtó ítélet.

Haklik Miklós (Kisszekeres) így nyilatkozik:

„Ha a dolgozó parasztság a földeken, a munkásság a gyárakban, üzemekben bármilyen hőségben elviseli a hosszúnadrágot, feltételezem, hogy egyetlen revizor sem fog hőgutát kapni a hivatalában, amiért hosszúnadrágot visel."

A short-vitát következő számunkban folytatjuk és lezárjuk.

A vasutasszakszervezet bürokráciaellenes kiállításáról

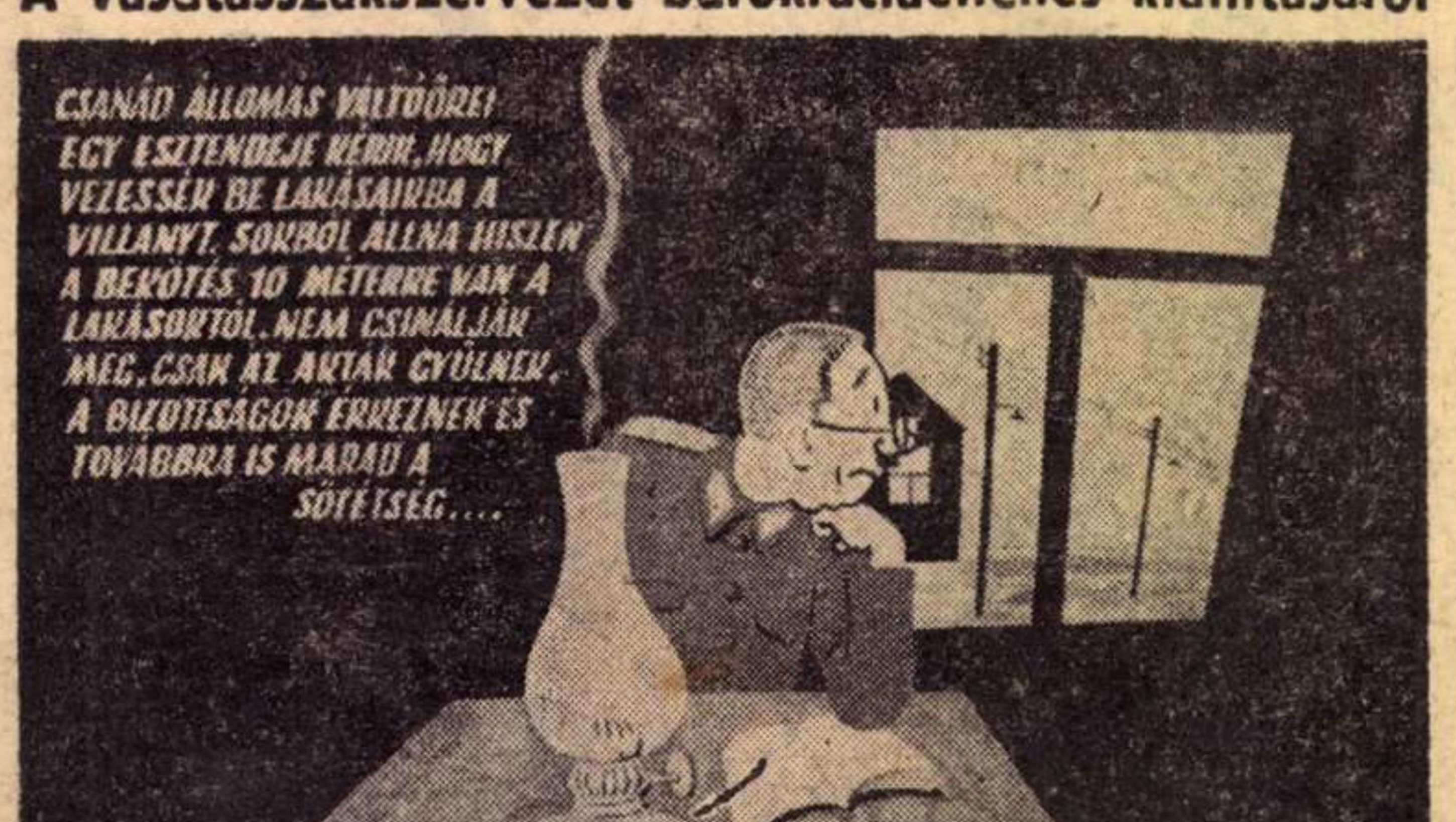
CSANÁD ÁLLOMÁS VÁLTÓŐREI EGY ESZTENDEJE KÉRIK, HOGY VEZESSÉK BE LAKÁSAIKBA A VILLANYT. SOKBÓL ÁLLNA HISZEN A BEKÖTÉS 10 MÉTERRE VAN A LAKÁSORTÓL. NEM CSINÁLJÁK MEG, CSAK AZ AKTÁK GYŰLNEK. A BIZOTTSÁGOK ÉRKEZNEK ÉS TOVÁBBRA IS MARAD A SÖTÉTSÉG....

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271, 221—298. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V. József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.